

จดหมายของอัครสาวกเปาโล ถึงคริสเตียนในกรุงโรม

เปาโลกระตือรือร้นที่จะประกาศในกรุงโรม

1 เปาโล ผู้รับใช้ของพระเยซูคริสต์ ผู้ซึ่งพระองค์ทรงเรียกให้เป็นอัครสาวกและได้ถูกแยกตั้งไว้สำหรับข่าวประเสริฐของพระเจ้า

2 (คือข่าวประเสริฐที่พระองค์ได้ทรงสัญญาไว้ล่วงหน้าโดยพวกศาสดาพยากรณ์ของพระองค์ในพระคัมภีร์อันบริสุทธิ์)

3 เกี่ยวกับพระบุตรของพระองค์คือพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ผู้บังเกิดในเชื้อสายของดาววิดฝ่ายเนื้อหนัง

4 แต่ฝ่ายพระวิญญาณแห่งความบริสุทธิ์นั้น บังไว้ด้วยกฎหมาย คือโดยการเป็นขึ้นมาจากความตายว่า เป็นพระบุตรของพระเจ้า

5 โดยทางพระองค์นั้นพวกข้าพเจ้าได้รับพระคุณและหน้าที่เป็นอัครสาวก เพื่อเห็นแก่พระนามของพระองค์ ให้ชนชาติต่างๆ เชื่อฟังตามความเชื่อนั้น

6 รวมทั้งพวกท่านที่พระเจ้าทรงเรียกให้ เป็นคนของพระเยซูคริสต์ด้วย

7 เรียน บรรดาท่านที่อยู่ในกรุงโรม ผู้ซึ่งพระเจ้าทรงรักและทรงเรียกให้เป็นวิสุทธิชน ขอพระคุณและสันติสุขซึ่งมาจากพระเจ้าพระบิดาของเราทั้งหลายและจากพระเยซูคริสต์เจ้า จงดั่งารงอยู่กับพวกท่านเถิด

8 ประการแรก ข้าพเจ้าขอขอบพระคุณพระเจ้าของข้าพเจ้าโดยทางพระเยซูคริสต์ เหตุด้วยท่านทั้งหลาย เพราะว่าความเชื่อของพวกท่านเลื่องลือไปทั่วโลก

9 เพราะพระเจ้าผู้ซึ่งข้าพเจ้าได้รับใช้ด้วยชีวิตจิตใจของข้าพเจ้าในข่าวประเสริฐแห่งพระบุตรของพระองค์นั้น ทรงเป็นพยานของข้าพเจ้าว่า เมื่อข้าพเจ้าอธิษฐานนั้น ข้าพเจ้าเอ่ยถึงท่านทั้งหลายเสมอไม่ว่างเว้น

10 ข้าพเจ้าทูลขอว่า ถ้าเป็นที่พอพระทัยพระเจ้าแล้วให้ข้าพเจ้าได้มีโอกาสไปเยี่ยมท่านทั้งหลาย โดยอย่างหนึ่งอย่างใดในที่สุดนี้

11 เพราะข้าพเจ้าปรารถนาที่จะได้พบท่านทั้งหลาย เพื่อจะได้นำของประทานฝ่ายจิตวิญญาณมาให้แก่ท่านบ้าง เพื่อเสริม

(1) กจ 9:15; 13:2; 1 ทธ 1:11 (2) กจ 26:6; กท 3:8 (3) กท 4:4
(4) กจ 9:20; 13:33; ฮบ 9:14 (5) กจ 6:7; 9:15; อฟ 3:8 (7) 1 คร 1:2-3, 24
(8) รม 16:19; 1 คร 1:4 (9) กจ 27:23; รม 9:1; 1 ธส 3:10 (11) รม 15:29

กำลังท่านทั้งหลาย

12 คือเพื่อข้าพเจ้าและท่านทั้งหลายจะได้หนุนใจซึ่งกันและกัน โดยความเชื่อของเราทั้งสองฝ่าย
13 พี่น้องทั้งหลาย บัดนี้ข้าพเจ้าอยากให้ท่านทั้งหลายทราบว่า ข้าพเจ้าได้ตั้งใจไว้หลายครั้งแล้วว่า จะมาหาท่าน เพื่อข้าพเจ้าจะได้เก็บเกี่ยวผลในหมู่พวกท่านด้วย เช่นเดียวกับในหมู่ชนชาติอื่นๆ (แต่จนบัดนี้ก็ยังมีเหตุขัดข้องอยู่)

14 ข้าพเจ้าเป็นหนึ่งในพวกกรีก และพวกชาวปาตวีย เป็นหนึ่งในพวกนักปราชญ์และคนฉลาดด้วย
15 ฉะนั้นข้าพเจ้าก็เต็มใจพร้อมที่จะประกาศข่าวประเสริฐแก่ท่านทั้งหลายที่อยู่ในกรุงโรมด้วย

16 ด้วยว่าข้าพเจ้าไม่มีความละอายในเรื่องข่าวประเสริฐของพระคริสต์ เพราะว่าข่าวประเสริฐนั้นเป็นฤทธิ์เดชของพระเจ้า เพื่อให้ทุกคนที่เชื่อได้รับความรอด พวกยิวก่อนและพวกกรีกด้วย

17 เพราะว่าในข่าวประเสริฐนั้น ความชอบธรรมของพระเจ้าก็ได้แสดงออก โดยเริ่มต้นก็ความเชื่อ สุดท้ายก็ความเชื่อ ตามที่มีเขียนไว้แล้วว่า 'คนชอบธรรมจะมีชีวิตดำรงอยู่โดยความเชื่อ'

**คนที่ได้รับความสว่าง
ได้หันกลับไปสู่ความมืด**

18 เพราะว่าพระเจ้าทรงสำแดงพระพิโรธของพระองค์จากสวรรค์ ต่อความอธรรมและความไม่ชอบธรรมทั้งมวลของมนุษย์ ที่เอาความไม่ชอบธรรมนั้นขัดขวางความจริง

**จักรวาลพิสูจน์ว่า
มีพระผู้ทรงสร้าง
ที่ทรงพระชนม์อยู่**

19 เหตุว่าเท่าที่จะรู้จักพระเจ้าได้ก็แจ้งอยู่กับใจเขาทั้งหลาย เพราะว่าพระเจ้าได้ทรงโปรดสำแดงแก่เขาแล้ว

20 ตั้งแต่เริ่มสร้างโลกมาแล้ว สภาพที่ไม่ปรากฏของพระองค์นั้น คือฤทธานุภาพอันนิรันดร์ และเทวสภาพของพระเจ้า ก็ได้ปรากฏชัดในสรรพสิ่งที่พระองค์ได้ทรงสร้าง ฉะนั้นเขาทั้งหลายจึงไม่มีข้อแก้ตัวเลย

21 เพราะถึงแม้ว่าเขาทั้งหลายได้รู้จักพระเจ้าแล้ว เขาก็มิได้ถวายพระเกียรติแด่พระองค์ให้สมกับที่ทรงเป็นพระเจ้า หรือหาได้ขอบพระคุณไม่ แต่เขากลับคิดในสิ่งที่ไม่เป็นสาระและจิตใจโง่เขลาของเขาก็มืดมัวไป

ความเข้าใจ

ได้กลับกลายเป็นมืดไป

22 เขาอ้างตัวว่าเป็นคนมีปัญญา

(12) ทต 1:4 (13) ฟป 4:17; 1 ธส 2:18 (16) สดต 40:9-10; ลก 2:30; กจ 3:26

(17) ฮบก 2:4; รม 3:21; 9:30 (18) กจ 17:30; รม 6:13 (19) ยน 1:9; กจ 14:17

(20) โยบ 12:7-9; สดต 19:1-6 (21) 2 พกษ 17:15 (22) ยรม 10:14; 1 คร 1:20

เขาจึงกลายเป็นคนโง่เขลาไป 23 และเขาได้เอาสง่าราศีของพระเจ้าผู้เป็นอมตะ มาแลกกับรูปมนุษย์ที่ต้องตายหรือรูปนก รูปสัตว์สี่เท้า และรูปสัตว์เลื้อยคลาน

**พระเจ้าทรงมอบมนุษย์ไว้
กับความบาป**

การนับถือรูปเคารพ

รักร่วมเพศและความเลวทราม 24 เหตุฉะนั้น พระเจ้าจึงทรงปล่อยเขาให้ประพฤติกุลามกตามราคะตัณหาในใจของเขา ให้เขากระทำการซึ่งน่าอัปยศทางกายต่อกัน

25 เขาได้เปลี่ยนความจริงของพระเจ้าให้เป็นความเท็จ และได้นมัสการและปรนนิบัติสิ่งซึ่งพระองค์ได้ทรงสร้างไว้แทนพระองค์ ผู้ทรงสร้าง ผู้สมจะได้รับความสรรเสริญเป็นนิรันดย์ เอเมน

26 เพราะเหตุนี้ พระเจ้าจึงทรงปล่อยให้เขามีราคะตัณหาอันน่าอัปยศ แม้แต่พวกผู้หญิงของเขา ก็เปลี่ยนจากการสัมพันธ์ตามธรรมชาติ ให้ผิดธรรมชาติไป

27 ฝ่ายผู้ชายก็เลิกการสัมพันธ์กับผู้หญิงให้ถูกตามธรรมชาติเช่นกัน และเราร้อนด้วยไฟแห่งราคะตัณหาที่มีต่อกัน ผู้ชายกับผู้ชายด้วยกันประกอบกบฏอันชั่วช้าอย่างน่าละอาย เขาจึงได้รับ

ผลกรรมอันสมควรแก่ความผิดของเขา

28 และเพราะเขาไม่เห็นชอบที่จะรู้จักพระเจ้า พระเจ้าจึงทรงปล่อยให้เขามีใจเลวทรามและประพฤติสิ่งที่ไม่เหมาะสม

29 พวกเขาเต็มไปด้วยสรรพการอธรรม การล่วงประเวณี ความชั่วร้าย ความโลภ ความมุ่งร้าย เต็มไปด้วยความอิจฉาริษยา การฆาตกรรม การวิวาท การล่อลวง การคิดร้าย พุดนินทา

30 ส่อเสียด เกลียดชังพระเจ้า หยาบคาย จ้องมอง อวดตัว ริทำชั่วอย่างใหม่ ไม่เชื่อฟังบิดามารดา

31 อปัญญา ไม่รักษาคำสัญญา ไม่มีความรักกัน ไม่ยอมคืนดีกัน ปราศจากความเมตตา

32 แม้เขาจะรู้การพิพากษาของพระเจ้าที่ทุกคนทั้งปวงที่ประพฤติเช่นนั้นสมควรจะตาย เขาก็ไม่เพียงประพฤติเท่านั้น แต่ยังเห็นดีกับคนอื่นที่ประพฤติเช่นนั้นด้วย

พระเจ้าจะทรงพิพากษา

เราทุกคน

2 เหตุฉะนั้น โอ มนุษย์เอ๋ย ไม่ว่าท่านจะเป็นใคร เมื่อท่านกล่าวโทษผู้อื่นนั้น ท่านไม่มีข้อแก้ตัวเลย เพราะเมื่อท่าน

(23) พบบัญ 4:16-18; สดต 106:20; ยรม 2:11; กจ 17:29; 1 ทธ 1:17; 6:15-16

(24) ลนต 18:22; สดต 81:12 (25) อสย 44:20; ยรม 10:14 (26) ลนต 18:22

(28) อฟ 5:4 (32) สดต 50:18; ฮชย 7:3; รม 2:2 (1) 2 ซมอ 12:5-7; มธ 7:1-5

กล่าวโทษผู้อื่น ท่านก็ได้กล่าวโทษตัวเองด้วย เพราะว่าท่านที่กล่าวโทษเขาก็ยังประพฤติดู้อย่างเดียวกับเขา

2 แต่เรารู้แน่ๆ ว่า การที่พระเจ้าทรงพิพากษาลงโทษคนที่ประพฤติเช่นนั้นก็เป็นตามความจริง
3 โอ มนุษย์เอ๋ย ท่านที่กล่าวโทษคนที่ประพฤติเช่นนั้น และท่านเองยังประพฤติเช่นเดียวกับเขา ท่านคิดหรือว่า ท่านจะพ้นจากการพิพากษาลงโทษของพระเจ้าได้

4 หรือว่าท่านประมาทพระกรุณาคุณอันอุดมและความอดกลั้นพระหทัย และความอดทนของพระองค์ ท่านไม่รู้หรือว่า พระกรุณาคุณของพระเจ้านั้นมุ่งที่จะชักนำท่านให้กลับใจใหม่

5 แต่เพราะท่านใจแข็งกระด้าง ไม่ยอมกลับใจ ท่านจึงล่าสมพระพิโรธให้แก่ตัวเองในวันแห่งพระพิโรธนั้น ซึ่งพระเจ้าจะทรงล่าแดงการพิพากษาลงโทษที่เที่ยงธรรมให้ประจักษ์

ผู้ที่รักความชอบธรรม

6 พระองค์จะทรงประทานแก่ทุกคนตามควรแก่การกระทำของเขา

7 สำหรับคนที่ พากเพียรทำความดี แสวงหาสง่าราศี เกียรติและความเป็นอมตะนั้น พระ

องค์จะประทานชีวิตนิรันดร์ให้
8 แต่พระองค์จะทรงพระพิโรธและลงพระอาชญาแก่คนที่มักยกตนข่มท่านและไม่เชื่อฟังความจริง แต่เชื่อฟังความอธรรม

9 ความทุกข์เวทนาจะเกิดแก่จิตใจทุกคนที่ประพฤติชั่ว แก่พวกยิวก่อนและแก่พวกต่างชาติด้วย
10 แต่สง่าราศี เกียรติ และสันติสุขจะเกิดมีแก่ทุกคนที่ประพฤติดี แก่พวกยิวก่อนและแก่พวกต่างชาติด้วย

11 เพราะว่าพระเจ้าไม่ได้ทรงเห็นแก่หน้าผู้ใดเลย

12 เพราะคนทั้งหลายที่ไม่มีพระราชบัญญัติและทำบาปจะต้องพิพากษาโดยไม่อ้างพระราชบัญญัติ และคนทั้งหลายที่มีพระราชบัญญัติและทำบาปก็จะต้องถูกพิพากษาตามพระราชบัญญัติ
13 (เพราะว่าคนที่เพียงแต่ฟังพระราชบัญญัติเท่านั้น หาใช่ผู้ชอบธรรมจำเพาะพระพักตร์พระเจ้าไม่ แต่คนที่ประพฤติตามพระราชบัญญัติต่างหากเป็นผู้ชอบธรรม

14 เพราะเมื่อชนต่างชาติซึ่งไม่มีพระราชบัญญัติได้ประพฤติตามพระราชบัญญัติโดยปกติวิสัย คนเหล่านั้นแม้ไม่มีพระราชบัญญัติก็เป็นพระราช

(4) อพย 34:6; อสย 30:18; รม 3:25; 9:22-23 (5) พบญ 32:34; สภข 1:18; ยก 5:3

(6) โยบ 34:11; สภข 24:12 (8) โยบ 24:13; 2 ธส 1:8 (9) อมส 3:2; ลก 12:47

(10) รม 2:7; ฮบ 2:7; 1 ปต 1:7 (11) พบญ 10:17 (13) มธ 7:21-22; ยน 13:17

บัญญัติแก่ตัวเอง

15 คือแสดงให้เห็นการกระทำที่เป็นตามพระราชบัญญัตินั้น มีจารีกอยู่ในจิตใจของเขา และใจสำนึกผิดชอบก็เป็นพยานของเขาด้วย ความคิดขัดแย้งต่างๆของเขานั้นแหละ จะกล่าวโทษตัวหรืออาจจะแก้ตัวให้เขา)

16 ในวันที่พระเจ้าจะทรงพิพากษาความลับของมนุษย์โดยพระเยซูคริสต์ ทั้งนี้ตามข่าวประเสริฐที่ข้าพเจ้าได้ประกาศนั้น

พิธีเข้าสู่หนัดและ

ความชอบธรรมแต่ภายนอก

17 คุณเถิด ท่านเรียกตัวเองว่า ยิว และพึงพระราชบัญญัติและยกพระเจ้าขึ้นอวด

18 และว่าท่านรู้จักพระทัยของพระองค์ และเห็นชอบในสิ่งที่ประเสริฐ เพราะว่าท่านได้เรียนรู้ในพระราชบัญญัติ

19 และท่านมั่นใจว่า ท่านเป็นผู้สูงคนตาบอด เป็นความสว่างให้แก่คนทั้งหลายที่อยู่ในความมืด

20 เป็นผู้สอนคนโง่ เป็นครูของเด็ก เพราะท่านมีแบบอย่างของความรู้และความจริงในพระราชบัญญัตินั้น

21 ฉะนั้นท่านซึ่งเป็นผู้สอนคน

อื่นจะไม่สอนตัวเองหรือ เมื่อท่านเทศนาว่า ไม่ควรลัทธิพลัทธิตัวท่านเองลัทธิหรือเปล่า

22 ท่านผู้ที่สอนว่าไม่ควรล่วงประเวณี ตัวท่านเองล่วงประเวณีหรือเปล่า ท่านผู้รังเกียจรูปเคารพ ตัวท่านเองปล้นวิหารหรือเปล่า

23 ท่านผู้โอ้อวดในพระราชบัญญัติ ตัวท่านเองยังลบลู่พระเจ้าด้วยการละเมิดพระราชบัญญัติหรือเปล่า

24 เพราะมีเขียนไว้แล้วว่า ‘คนต่างชาติพูดหมิ่นประมาทต่อพระนามของพระเจ้ายกเพราะท่านทั้งหลาย’

25 ถ้าท่านรักษาพระราชบัญญัติการเข้าสู่หนัดก็เป็นประโยชน์จริง แต่ถ้าท่านละเมิดพระราชบัญญัติ การที่ท่านเข้าสู่หนัดนั้นก็เหมือนกับว่าไม่ได้เข้าสู่หนัดเลย

26 เหตุฉะนั้น ถ้าผู้ที่ไม่ได้เข้าสู่หนัดยังรักษาความชอบธรรมแห่งพระราชบัญญัติแล้ว การที่เขาไม่ได้เข้าสู่หนัดนั้นจะถือเหมือนกับว่าเขาได้เข้าสู่หนัดแล้วไม่ใช่หรือ

27 และคนทั้งหลายที่ไม่เข้าสู่หนัดซึ่งเป็นตามธรรมชาติอยู่แล้ว แต่ได้ทำตามพระราชบัญญัติ เขาจะปรับโทษท่านผู้มี

(15) กจ 24:25 (16) มธ 25:31 (17) อสย 48:2 (18) พบญ 4:8 (19) มธ 15:14

(20) 2 ทธ 3:5 (21) มธ 23:3 (22) มลค 3:8 (23) รม 2:17; 9:4

(24) 2 ซมอ 12:14; อสค 16:27 (25) กท 5:3 (26) กจ 10:34 (27) มธ 12:41

ประมวลพระราชบัญญัติและได้เข้าสู่หน้ดแล้ว แต่ยังไม่เมิดพระราชบัญญัตินั้น

28 เพราะว่ายิวแท้ มิใช่คนที่เป็นยิวแต่ภายนอกเท่านั้น และการเข้าสู่หน้ดแท้ ก็มิใช่การเข้าสู่หน้ดซึ่งปรากฏที่เนื้อหน้ดเท่านั้น

29 คนที่เป็นยิวแท้ คือคนที่เป็นยิวภายใน และการเข้าสู่หน้ดแท้ นั้นเป็นเรื่องของจิตใจตามจิตวิญญาณ มิใช่ตามตัวบทบัญญัติ คนอย่างนั้นพระเจ้าสรรเสริญมนุษย์ไม่สรรเสริญ

พระเจ้าได้ทรงโปรดประทาน

พระพรอันพิเศษแก่พวกยิว

3 ถ้าเช่นนั้น พวกยิวจะได้เปรียบคนอื่นอย่างไร และการเข้าสู่หน้ดนั้นจะมีประโยชน์อะไร

2 มีประโยชน์มากในทุกสถาน เป็นต้นว่า พวกยิวได้เป็นผู้รับมอบให้รักษาพระดำรัสของพระเจ้า

3 ถึงมีบางคนไม่เชื่อ ความไม่เชื่อของเขานั้นจะทำให้ความสัตย์ซื่อของพระเจ้าไร้ประโยชน์หรือ

4 ขอพระเจ้าอย่ายอมให้เป็นเช่นนั้นเลย ถึงแม้ทุกคนจะพูดมุสาก็ขอให้พระเจ้าทรงสัตย์จริงเถิด ตามที่มีเขียนไว้แล้วว่า `เพื่อ

พระองค์จะได้ปรากฏว่า ทรงเป็นผู้สัตย์ซื่อในพระดำรัสทั้งหลายของพระองค์ และทรงมีชัยเมื่อเขาวิวินิจฉัยพระองค์'

5 แต่ถ้าความอธรรมของเราเป็นเหตุให้เห็นความชอบธรรมของพระเจ้า เราจะว่าอย่างไร จะว่าพระเจ้าทรงลงอาญาโดยไม่ยุติธรรมอย่างนั้นหรือ (ข้าพเจ้าพูดอย่างมนุษย์)

6 พระเจ้าไม่ทรงโปรดให้เป็นเช่นนั้นเลย เพราะถ้าเป็นเช่นนั้นแล้วพระเจ้าจะทรงพิพากษาโลกได้อย่างไร

7 เพราะถ้าความจริงของพระเจ้าปรากฏมากยิ่งขึ้น เพราะเหตุความอสัตย์ของข้าพเจ้าเป็นที่ให้เกิดเกียรติยศแด่พระองค์แล้ว ทำไมเขาจึงยังลงโทษข้าพเจ้าว่าเป็นคนบาป

8 และทำไมเราจึงไม่ทำความชั่วเพื่อความดีจะได้เกิดขึ้น (ตามที่เราได้ถูกกล่าวร้ายและตามที่บางคนยืนยันว่า เราได้กล่าวอย่างนั้น) พระอาชญาของคนเช่นนั้นก็ยุติธรรมแล้ว

ทุกคนเป็นคนบาป

9 ถ้าเช่นนั้นจะเป็นอย่างไร เราจะได้เปรียบกว่าพวกเขาหรือเปล่าเลย เพราะเราได้ชี้แจงให้เห็นแล้วว่า ทั้งพวกยิวและพวกต่างชาติต่างก็อยู่ใต้อำนาจของ

(28) กท 6:15 (29) พบทญ 30:6; 1 คร 4:5; ฟป 3:3; 1 ปต 3:4 (2) พบทญ 4:5-8

(3) 2 ทธ 2:13; ฮบ 4:2 (4) โยบ 40:8; สดต 51:4; 62:9; ยน 3:33 (5) กท 3:15

(6) ปฐก 18:25 (8) รม 5:20 (9) กท 3:22

บาปทุกคน
 10 ตามที่มีเขียนไว้แล้วว่า 'ไม่มีผู้ใดเป็นคนชอบธรรมสักคนเดียว ไม่มีเลย'
 11 'ไม่มีคนที่เข้าใจ ไม่มีคนที่แสวงหาพระเจ้า'
 12 'เขาทุกคนหลงทางไปหมด เขาทั้งปวงเป็นคนไร้ค่าเหมือนกันทั้งสิ้น ไม่มีสักคนเดียวที่ทำได้ ไม่มีเลย'
 13 ลำคอของเขาคือหลุมฝังศพที่เปิดอยู่ เขาใช้ลิ้นของเขาในการล่อลวง ภายใต้ริมฝีปากของเขามีพิษของงูร้าย
 14 ปากของเขาเต็มด้วยคำแช่งด่าและคำขมขื่น
 15 เท้าของเขาวิ่งไวในการทำให้นองเลือด
 16 ในทางเดินของเขามีความพินาศและความทุกข์
 17 และเขาไม่รู้จักทางแห่งสันติสุข
 18 ในแววตาของเขาไม่มีความเกรงกลัวพระเจ้า'
 19 'บัดนี้ เรารู้แล้วว่าพระราชบัญญัติทุกข้อที่ได้กล่าวนั้น ก็ได้กล่าวแก่คนเหล่านั้นที่อยู่ใต้พระราชบัญญัติเพื่อปิดปากทุกคน และเพื่อให้มนุษย์ทุกคนในโลกมีความผิดจำเพาะพระพักตร์พระเจ้า'
 20 เพราะฉะนั้นจึงไม่มีเนื้อหนัง

คนหนึ่งคนใดเป็นผู้ชอบธรรมในสายพระเนตรของพระเจ้าได้ โดยการประพฤติตามพระราชบัญญัติ เพราะว่าโดยพระราชบัญญัตินั้นเราจึงรู้จักบาปได้
ความชอบธรรมโดยความเชื่อ
 21 แต่บัดนี้ ได้ปรากฏแล้วว่าความชอบธรรมของพระเจ้านั้นปรากฏนอกเหนือพระราชบัญญัติซึ่งพระราชบัญญัติกับพวกศาสนาดำพยายากรณ์เป็นพยานอยู่
พระราชบัญญัติมั่นคงด้วยความชอบธรรมของพระคริสต์
 22 คือความชอบธรรมของพระเจ้าซึ่งทรงประทานโดยความเชื่อในพระเยซูคริสต์สำหรับทุกคน และแก่ทุกคนที่เชื่อ เพราะว่าคนทั้งหลายไม่ต่างกัน
 23 เหตุว่าทุกคนทำบาปและเสื่อมจากสง่าราศีของพระเจ้า
 24 แต่พระเจ้าทรงพระกรุณาให้เราเป็นผู้ชอบธรรม โดยไม่คิดมูลค่า โดยที่พระเยซูคริสต์ทรงไถ่เราให้พ้นบาปแล้ว
 25 พระเจ้าได้ทรงตั้งพระเยซูไว้ให้เป็นที่ยึดมั่นพระอาชญา โดยความเชื่อในพระโลหิตของพระองค์ เพื่อสำแดงให้เห็นความชอบธรรมของพระองค์ในการที่พระเจ้าได้ทรงอดกลั้นพระทัยและทรงยกบาปที่ได้ทำไปแล้ว

(10) สดต 14:1-3; 53:1-3 (13) สดต 5:9; 140:3 (14) สดต 10:7 (15) สภษ 1:16 (18) สดต 36:1 (19) โยบ 5:16; ยน 10:34 (20) กท 2:16 (21) ยน 5:46; กจ 15:11 (22) คส 3:11 (23) กท 3:22 (24) อฟ 2:8; สบ 9:12 (25) สดต 16:15; กจ 14:16

นั้น
 26 และเพื่อจะสำแดงความชอบธรรมของพระองค์ในปัจจุบันนี้ว่าพระองค์ทรงเป็นผู้ชอบธรรม และทรงโปรดให้ผู้ที่เชื่อในพระเยซูเป็นผู้ชอบธรรมด้วย
 27 เมื่อเป็นเช่นนั้นแล้วเราจะเอาอะไรมาอวด ก็หมดหนทางจะอ้างหลักอะไรว่าหมดหนทางอ้างหลักการประพฤติหรือ ไม่ใช่ แต่ต้องอ้างหลักของความเชื่อ
 28 เหตุฉะนั้นเราทั้งหลายสรุปได้ว่า คนหนึ่งคนใดจะเป็นคนชอบธรรมได้ก็โดยอาศัยความเชื่อ นอกเหนือการประพฤติตามพระราชบัญญัติ
 29 หรือว่าพระเจ้านั้นทรงเป็นพระเจ้าของยิวพวกเดียวเท่านั้น หรือ พระองค์ไม่ทรงเป็นพระเจ้าของชนต่างชาติด้วยหรือ ถูกแล้วพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าของชนต่างชาติด้วย
 30 เพราะว่าพระเจ้าเป็นพระเจ้าองค์เดียว และพระองค์จะทรงโปรดให้คนที่เข้าสู่หนัตเป็นคนชอบธรรมโดยความเชื่อ และจะทรงโปรดให้คนที่ไม่ได้เข้าสู่หนัตเป็นคนชอบธรรมก็เพราะความเชื่อด้วยกัน
 31 ถ้าเช่นนั้นเราลบล้างพระราชบัญญัติด้วยความเชื่อหรือ

ขอพระเจ้าอวยยอมให้เป็นเช่นนั้นเลย เรากลับสนับสนุนพระราชบัญญัติเสียอีก

อับราฮัมผู้เป็นแบบอย่าง
4 ถ้าเช่นนั้น เราจะว่าอับราฮัมบรรพบุรุษของเราได้ประโยชน์อะไรตามเนื้อหนังเล่า **พระเจ้าไม่ทรงถือโทษบาป**

ต่อคนชอบธรรม

2 เพราะถ้าอับราฮัมเป็นผู้ชอบธรรมโดยการกระทำ ท่านก็มีทางที่จะอวดได้ แต่มิใช่จำเพาะพระพักตร์พระเจ้า

3 ด้วยว่าพระคัมภีร์ว่าอย่างไร ก็ว่า 'อับราฮัมได้เชื่อพระเจ้า และพระองค์ทรงนับว่า เป็นความชอบธรรมแก่ท่าน'

4 ดังนั้นคนที่อาศัยการกระทำก็ไม่ถือว่าบาปหนักที่ได้นั้นเป็นเพราะพระคุณ แต่ถือว่า บาปหนักนั้นเป็นค่าแรงของงานที่ได้ทำ

5 ส่วนคนที่มีได้อาศัยการกระทำ แต่ได้เชื่อในพระองค์ ผู้ทรงโปรดให้คนชอบธรรมเป็นคนชอบธรรมได้ ความเชื่อของคนนั้นต่อนับว่า เป็นความชอบธรรม

6 ดังที่ดาวิดได้กล่าวถึงความสุขของคนที่พระเจ้าได้ทรงโปรดให้เป็นคนชอบธรรม โดยมีได้อาศัยการกระทำ

(27) 1 คร 1:29 (28) กท 2:16 (30) กท 3:8, 20 (1) อสย 51:2; ยก 2:21

(2) รม 3:20, 27 (3) ปฐก 15:6; รม 4:9, 22; กท 3:6; ยก 2:23

(4) รม 11:6 (5) ยชว 24:2; กท 2:16; อฟ 2:8-9 (6) สดต 32:1-2

7 ว่า ‘คนทั้งหลายซึ่งพระเจ้าทรงโปรดยกความชั่วช้าของเขาแล้ว และพระเจ้าทรงกลบเกลื่อนบาปของเขาแล้วก็เป็นสุข 8 บุคคลที่องค์พระผู้เป็นเจ้ามิได้ทรงถือโทษบาปของเขาก็เป็นสุข’

**ความรอดของอับราฮัม
เป็นแบบอย่างแก่**

ทั้งชาวยิวและชาวต่างชาติ

9 ถ้าเช่นนั้นความสุขมีแก่คนที่เข้าสู่หน้ตพวกเดียวหรือ หรือว่ามีแก่พวกที่มีได้เข้าสู่หน้ตด้วย เพราะเรากล่าวว่า “เพราะความเชื่อฉันเองทรงถือว่าอับราฮัมเป็นคนชอบธรรม”

10 แต่พระเจ้าทรงถืออย่างไร เมื่อท่านเข้าสู่หน้ตแล้วหรือ หรือเมื่อยังมิได้เข้าสู่หน้ต มิใช่เมื่อท่านเข้าสู่หน้ตแล้วแต่เมื่อท่านยังมิได้เข้าสู่หน้ต

11 และท่านได้เข้าสู่หน้ตเป็นเครื่องหมายสำคัญ เป็นตราแห่งความชอบธรรม ซึ่งเกิดโดยความเชื่อที่ท่านได้มีอยู่เมื่อท่านยังมิได้เข้าสู่หน้ต เพื่อท่านจะได้เป็นบิดาของคนทั้งปวงที่เชื่อ ทั้งที่เมื่อเขายังมิได้เข้าสู่หน้ต เพื่อจะถือว่าเป็นผู้ชอบธรรมด้วย

12 และเพื่อท่านจะเป็นบิดาของคนเหล่านั้นที่เข้าสู่หน้ต ที่มีได้

เพียงแต่เข้าสู่หน้ตเท่านั้น แต่มีความเชื่อตามแบบของอับราฮัม บิดาของเราทั้งหลาย ซึ่งท่านมีอยู่เมื่อท่านยังมิได้เข้าสู่หน้ต

**เรารับเอาพระสัญญา
โดยความเชื่อ**

13 เพราะว่าพระสัญญาที่ประทานแก่อับราฮัมและผู้สืบเชื้อสายของท่าน ที่ว่าจะได้ทั้งพิภพเป็นมรดกนั้น มิได้มีมาโดยพระราชบัญญัติ แต่มีมาโดยความชอบธรรมที่เกิดจากความเชื่อ

14 เพราะถ้าเขาเหล่านั้นที่ถือตามพระราชบัญญัติจะเป็นผู้รับมรดก ความเชื่อก็ไม่มีประโยชน์อะไร และพระสัญญาก็เป็นอันไร้ประโยชน์

15 เพราะพระราชบัญญัตินั้น กระทำให้ทรงพระพิโรธ แต่ที่ใดไม่มีพระราชบัญญัติ ที่นั้นก็ไม่มี การละเมิดพระราชบัญญัติ

16 ด้วยเหตุนี้ เองการที่ได้รับมรดกนั้นจึงขึ้นอยู่กับความเชื่อ เพื่อจะได้เป็นตามพระคุณ เพื่อพระสัญญานั้นจะเป็นที่แน่ใจแก่ผู้สืบเชื้อสายของท่านทุกคน มิใช่แก่ผู้สืบเชื้อสายที่ถือพระราชบัญญัติพวกเดียว แต่แก่คนที่มีความเชื่อเช่นเดียวกับอับราฮัมผู้เป็นบิดาของพวกเราทุกคน

17 (ตามที่มีเขียนไว้แล้วว่า ‘เรา

(7) สดต 32:1-2 (11) ปฐก 17:10; ลก 19:9; รม 4:16

(12) รม 4:18-22 (13) ปฐก 17:4-6; 22:17 (14) กท 3:18

(15) รม 3:20 (16) อสย 51:2; รม 3:24; กท 3:22 (17) ปฐก 17:5; รม 8:11; 9:26

ได้ให้เจ้าเป็นบิดาของประชาชาติมากมาย) ต่อพระพักตร์พระองค์ที่ท่านเชื่อ คือพระเจ้าผู้ทรงให้คนที่ตายแล้วฟื้นชีวิตขึ้นมาและทรงเรียกสิ่งของที่ยังมีได้เป็นให้เป็นขึ้น

18 ฝ่ายอับราฮัมนั้นเมื่อไม่มีหวังซึ่งเป็นที่น่าไว้วางใจก็ยังได้เชื่อไว้วางใจ มีความหวังว่าจะได้เป็นบิดาของประชาชาติมากมายตามคำที่ได้ตรัสไว้แล้วว่า 'เชื่อสายของเจ้าจะเป็นเช่นนั้น'

19 และความเชื่อของท่านมิได้หย่อนถอยลง ถึงแม้อายุของท่านได้ประมาณร้อยปีแล้ว ท่านก็มีได้คิดว่า ร่างกายของท่านเปรียบเหมือนตายแล้ว และมีได้คิดว่าครรภ์นางซาราห์เป็นหมัน

20 ท่านมิได้หวั่นไหวแคลงใจในพระสัญญาของพระเจ้า แต่ท่านมีความเชื่อมั่นคงยิ่งขึ้น จึงถวายเกียรติยศแด่พระเจ้า

21 ท่านเชื่อมั่นว่า พระองค์ทรงฤทธิ์สามารถกระทำให้สำเร็จได้ตามที่พระองค์ตรัสสัญญาไว้

22 ด้วยเหตุนี้เอง พระเจ้าทรงถือว่า ความเชื่อของท่านเป็นความชอบธรรมแก่ท่าน

23 แต่คำว่า 'ทรงนับว่าเป็นความชอบธรรมแก่ท่าน' นั้น มิได้เขียนไว้สำหรับท่านแต่ผู้เดียว

24 แต่สำหรับพวกเราด้วย จะ

ทรงถือว่า เราเป็นคนชอบธรรมคือเราที่เชื่อวางใจในพระองค์ผู้ทรงให้พระเยซู องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ฟื้นขึ้นจากความตาย 25 คือพระองค์ผู้ทรงถูกมอบไว้ เพราะการละเมิดของเรา และได้ทรงฟื้นขึ้นจากความตายเพื่อให้เราเป็นคนชอบธรรม

พระพรแห่งความชอบธรรม

5 เหตุฉะนั้น เมื่อเราเป็นคนชอบธรรมเพราะความเชื่อแล้ว เราจึงมีสันติสุขกับพระเจ้าทางพระเยซูคริสต์ องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา

2 โดยทางพระองค์ เราจึงได้เข้าไปในรั้วพระคุณที่เรายืนอยู่โดยความเชื่อ และเราชื่นชมยินดีในความหวังใจว่า จะได้มีส่วนในสง่าราศีของพระเจ้า

3 ยิ่งกว่านั้น เราชื่นชมยินดีในความทุกข์ยากด้วย เพราะเรารู้ว่าความทุกข์ยากนั้นทำให้เกิดความอดทน

4 และความอดทนทำให้เกิดมีประสบการณ์ และประสบการณ์ทำให้เกิดมีความหวังใจ

5 และความหวังใจมิได้ทำให้เกิดความละอาย เพราะเหตุว่าความรักของพระเจ้าได้หลั่งไหลเข้าสู่จิตใจของเรา โดยทางพระวิญญาณบริสุทธิ์ ซึ่งพระองค์ได้ประทานให้แก่เราแล้ว

(18) ปฐก 15:5 (19) ปฐก 17:17; ฮบ 11:11 (21) ปฐก 18:14 (23) รม 15:4
(24) กจ 2:24 (25) อสย 53:4-5; 1 คร 15:17 (1) อสย 32:17 (2) 1 คร 15:1
(3) มธ 5:11-12; ยก 1:3 (4) ยก 1:12 (5) 2 คร 1:22; ฟป 1:20

6 ขณะเมื่อเรายังขาดกำลัง พระคริสต์ก็ได้ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อช่วยคนอธรรมในเวลาที่เหมาะสม

7 ไม่มีใครจะมีใครตายเพื่อคนชอบธรรม แต่บางที่จะมีคนอาจตายเพื่อคนดีก็ได้

8 แต่พระเจ้าทรงสำแดงความรักของพระองค์แก่เราทั้งหลาย คือขณะที่เรายังเป็นคนบาปอยู่นั้น พระคริสต์ได้ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อเรา

9 บัดนี้เราจึงเป็นคนชอบธรรมแล้วโดยพระโลหิตของพระองค์ ยิ่งกว่านั้น เราจะพ้นจากพระพิโรธโดยพระองค์

10 เพราะว่าถ้าขณะที่เรายังเป็นศัตรู เราได้กลับคืนดีกับพระเจ้า โดยที่พระบุตรของพระองค์สิ้นพระชนม์ ยิ่งกว่านั้นอีกเมื่อเรากลับคืนดีแล้ว เราก็จะรอดโดยพระชนม์ชีพของพระองค์แน่

11 มิใช่เพียงเท่านั้น แต่เราทั้งหลายยังชื่นชมยินดีในพระเจ้า โดยทางพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา เพราะโดยพระองค์นั้น เดียวนี้เราจึงได้กลับคืนดีกับพระเจ้า

**ความผิดบาปโดยอาดัม
ความชอบธรรมโดยพระคริสต์**
12 เหตุฉะนั้น เช่นเดียวกับที่บาปได้เข้ามาในโลกเพราะคน ๆ

เดียว และความตายก็เกิดมาเพราะบาปนั้น และความตายก็ได้แผ่ไปถึงมวลมนุษย์ทุกคน เพราะมนุษย์ทุกคนทำบาป

13 (บาปได้มีอยู่ในโลกแล้ว ก่อนมีพระราชบัญญัติ แต่ที่ใดไม่มีพระราชบัญญัติก็ไม่ถือว่ามิบาป

14 อย่างไรก็ตามความตายก็ได้ครอบงำตลอดมาตั้งแต่อาดัมจนถึงโมเสส แม้คนที่มิได้ทำบาปอย่างเดียวกับการละเมิดของอาดัม ผู้ซึ่งเป็นแบบของผู้ที่จะเสด็จมาภายหลัง

15 แต่ของประทานแห่งพระคุณนั้นหาเป็นเช่นความละเมิดนั้นไม่ เพราะว่าถ้าคนเป็นอันมากต้องตายเพราะการละเมิดของคน ๆ เดียว มากยิ่งกว่านั้นพระคุณของพระเจ้าและของประทานโดยพระคุณของพระองค์ผู้เดียวนั้นคือพระเยซูคริสต์ก็มีบริบูรณ์แก่คนเป็นอันมาก

16 และของประทานนั้นก็ไม่เหมือนกับผลซึ่งเกิดจากบาปของคนนั้นคนเดียว เพราะว่า การพิพากษาที่เกิดขึ้นเนื่องจากการละเมิดเพียงครั้งเดียวนั้น ได้นำไปสู่การลงโทษ แต่ของประทานภายหลังการละเมิดหลายครั้งนั้นนำไปสู่ความชอบธรรม

(6) รม 4:25; 5:8 (8) ยน 3:16; 15:13 (9) อฟ 2:13; 1 ธส 1:10

(10) ยน 14:19; รม 8:32; 2 คร 5:18 (11) กท 4:9 (12) ปฐก 2:17; 1 คร 15:21

(13) 1 ยน 3:4 (14) 1 คร 15:21 (15) อสย 53:11

17 เพราะว่าถ้าโดยการละเมิดของคนที่คนเดียว เป็นเหตุให้ความตายครอบงำอยู่โดยคนนั้นคนเดียว มากยิ่งกว่านั้นคนทั้งหลายที่รับพระคุณอันไพบูลย์ และรับของประทานแห่งความชอบธรรม ก็ต่างชีวิตและครอบครองโดยพระองค์ผู้เดียวคือพระเยซูคริสต์)

18 ฉะนั้น การพิพากษาลงโทษได้มาถึงคนทั้งปวง เพราะการละเมิดของคน ๆ เดียวฉันใด ความชอบธรรมของพระองค์ผู้เดียวก็นำของประทานแห่งพระคุณมาถึงทุกคนฉันนั้น คือความชอบธรรมแห่งชีวิต

19 เพราะว่าคนเป็นอันมากเป็นคนบาปเพราะคน ๆ เดียวที่มีได้เชื่อฟังฉันใด คนเป็นอันมากก็เป็นคนชอบธรรมเพราะพระองค์ผู้เดียวที่ได้ทรงเชื่อฟังฉันนั้น

20 เมื่อมีพระราชบัญญัติก็ทำให้มีการละเมิดพระราชบัญญัติปรากฏมากขึ้น แต่ที่ใดมีบาปปรากฏมากขึ้น ที่นั่นพระคุณก็จะไพบูลย์ยิ่งขึ้น

21 เพื่อว่าบาปได้ครอบงำทำให้ถึงซึ่งความตายฉันใด พระคุณก็ครอบงำด้วยความชอบธรรมให้ถึงซึ่งชีวิตนิรันดร์ โดยทางพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของ

เราฉันนั้น

การตายฝ่ายความบาป

แต่มีชีวิตฝ่ายพระคริสต์

6 ถ้าเช่นนั้นแล้ว เราจะว่าอย่างไร ควรเราจะอยู่ในบาปต่อไปเพื่อให้พระคุณมีมากยิ่งขึ้นหรือ

2 ขอพระเจ้าอวยยอมให้เป็นเช่นนั้นเลย พวกเราที่ตายต่อบาปแล้ว จะมีชีวิตในบาปต่อไปอย่างไรได้

3 ท่านไม่รู้หรือว่า เราทั้งหลายที่ได้รับบัพติศมาเข้าในพระเยซูคริสต์ ก็ได้รับบัพติศมานั้นเข้าในความตายของพระองค์

4 เหตุฉนั้น เราจึงถูกฝังไว้กับพระองค์แล้วโดยการรับบัพติศมาเข้าส่วนในความตายนั้น เหมือนกับที่พระคริสต์ได้ทรงถูกชุบให้เป็นขึ้นมาจากความตาย โดยเดชพระรัศมีของพระบิดาอย่างไร เราก็จะได้ดำเนินตามชีวิตใหม่ด้วยอย่างนั้น

5 เพราะว่าถ้าเราเข้าสนิทกับพระองค์แล้วในการตายอย่างพระองค์ เราก็จะเป็นขึ้นมาจากพระองค์ได้ทรงเป็นขึ้นมาจากความตายด้วย

6 เราทั้งหลายรู้แล้วว่า มนุษย์เก่าของเราไม่ได้ถูกตรึงไว้กับพระองค์แล้ว เพื่อตัวที่บาปนั้นจะถูกทำลายให้สิ้นไป เพื่อเรา

(18) ยน 12:32; 1 คร 15:21, 45 (19) ฟป 2:8 (20) ยน 15:22; 1 ทธ 1:14

(1) รม 3:8; 6:15 (2) กท 2:19 (3) 1 คร 15:29; กท 3:27

(4) ยน 2:11; 1 คร 6:14; กท 6:15; คส 2:12 (5) ฟป 3:10 (6) กท 2:20; 5:24; 6:14

จะไม่เป็นทาสของบาปอีกต่อไป
7 เพราะว่าคุณที่ตายแล้วก็พ้นจากบาป

8 แต่ ถ้าเราตายแล้วกับพระคริสต์ เราเชื่อว่าเราจะมีชีวิตอยู่กับพระองค์ด้วย

9 เราทั้งหลายรู้ว่า พระคริสต์ที่ทรงถูกชุบให้เป็นขึ้นมาจากตายแล้วนั้น จะหาตายอีกไม่ ความตายหาครอบงำพระองค์ต่อไปไม่

10 ด้วยว่าซึ่งพระองค์ได้ทรงตายนั้น พระองค์ได้ทรงตายต่อบาปคนเดียว แต่ซึ่งพระองค์ทรงมีชีวิตอยู่นั้น พระองค์ทรงมีชีวิตเพื่อพระเจ้า

ทาสแห่งความชอบธรรม

11 เหมือนกันเช่นนั้น แต่ละท่านทั้งหลายจงถือว่า ท่านได้ตายต่อบาปและมีชีวิตอยู่เพื่อพระเจ้า ในพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา

12 เหตุฉะนั้น อย่าให้บาปครอบงำกายที่ต้องตายของท่านซึ่งทำให้ต้องเชื่อฟังตัณหาของกายนั้น

13 ออ้ายกอวัยวะของท่านให้แก่บาป ให้เป็นเครื่องใช้ในการอธรรม แต่จงถวายตัวของท่านแต่พระเจ้า เหมือนหนึ่งคนที่เป็ขึ้นมาจากความตายแล้ว และจงให้อวัยวะของท่านเป็นเครื่องใช้ในการชอบธรรมถวาย

แต่พระเจ้า

14 เพราะว่าบาปจะมีอำนาจเหนือท่านทั้งหลายต่อไปก็หามิได้ เพราะว่าท่านทั้งหลายมิได้อยู่ใต้พระราชบัญญัติ แต่อยู่ใต้พระคุณ

15 ถ้าเช่นนั้นจะเป็นอย่างไรต่อไป เราจะทำบาปเพราะมิได้อยู่ใต้พระราชบัญญัติแต่อยู่ใต้พระคุณกระนั้นหรือ ขอพระเจ้าอย่ายอมให้เป็นเช่นนั้นเลย

16 ท่านทั้งหลายไม่รู้หรือ ว่าท่านจะยอมตัวรับใช้เชื่อฟังคำของผู้ใด ท่านก็เป็นทาสของผู้ที่ท่านเชื่อฟังนั้น คือเป็นทาสของบาปซึ่งนำไปสู่ความตาย หรือเป็นทาสของการเชื่อฟังซึ่งนำไปสู่ความชอบธรรม

17 แต่จงขอบพระคุณพระเจ้า เพราะว่าเมื่อก่อนนั้นท่านเป็นทาสของบาป แต่บัดนี้ท่านมีใจเชื่อฟังหลักคำสอนนั้นซึ่งทรงมอบไว้แก่ท่าน

18 เมื่อท่านพ้นจากบาปแล้ว ท่านก็ได้กลายเป็นทาสของความชอบธรรม

19 ข้าพเจ้ายกเอาตัวอย่างมนุษย์มาพูด เพราะเหตุหนึ่งหนึ่งของท่านอ่อนกำลัง เพราะท่านเคยให้อวัยวะของท่านเป็นทาสของการโสโครกและของความชั่วช้าซ้อนชั่วซ้ำฉันใด บัด

(7) 1 ปด 4:1 (8) 2 ทธ 2:11 (9) วา 1:18 (10) ลก 20:38; ฮบ 9:27

(11) รม 6:2; 7:4, 6; กท 2:19 (12) สดต 19:13 (13) คส 3:5; 1 ปด 2:24; 4:2

(14) กท 5:18 (15) 1 คร 9:21 (16) 2 ปด 2:19 (17) 2 ทธ 1:13 (18) ยน 8:32

นี้ท่านจงให้อวัยวะของท่านเป็น
ทาสของความชอบธรรมเพื่อ
ให้ถึงความบริสุทธิ์นั้น

20 เพราะเมื่อท่านทั้งหลายเป็น
ทาสของบาป ความชอบธรรมก็
ไม่ได้ครอบครองท่าน

21 ขณะนั้นท่านได้ผลประโยชน์
อะไรในการเหล่านั้นซึ่งบัดนี้
ท่านทั้งหลายก็ละอาย ด้วยว่า
ที่สุดท้ายของการเหล่านั้นก็คือ
ความตาย

22 แต่เดี๋ยวนี้ท่านทั้งหลายพ้น
จากการเป็นทาสของบาป และ
กลับมาเป็นผู้รับใช้ของพระเจ้า
แล้ว ผลที่ท่านได้รับก็คือความ
บริสุทธิ์ และผลสุดท้ายคือชีวิต
นิรันดร์

23 เพราะว่าค่าจ้างของความ
บาปคือความตาย แต่ของประ-
ทานของพระเจ้าคือชีวิตนิรันดร์
ในพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็น
เจ้าของเรา

การยอมตาม
พระคริสต์อย่าง
ไม่เลิกร่าง

7 พี่น้องทั้งหลาย ท่านไม่รู้
หรือ (ข้าพเจ้าพูดกับคน
ที่รู้พระราชบัญญัติแล้ว) ว่า
พระราชบัญญัตินั้นมีอำนาจ
เหนือมนุษย์เฉพาะในขณะที่ยังมี
ชีวิตอยู่เท่านั้น

2 เพราะว่ามีชีวิต

อยู่นั้น ต้องอยู่ใต้พระราชบัญญัติว่าด้วยประเพณีสามัญญา
แต่ถ้าสามัญญา ผู้หญิงนั้นก็พ้น
จากพระราชบัญญัติว่าด้วยประ-
เพณีสามัญญา

3 ฉะนั้น ถ้าผู้หญิงนั้นไปแต่งงาน
กับชายอื่นในเมื่อสามัญญายังมีชีวิตอยู่ นางก็ได้ชื่อว่าเป็นหญิง
ล่วงประเวณี แต่ถ้าสามัญญาแล้ว
นางก็พ้นจากพระราชบัญญัตินั้น
แม้นางไปแต่งงานกับชายอื่นก็
หาผิดประเวณีไม่

4 เช่นนั้นแหละ พี่น้องทั้งหลาย
ของข้าพเจ้า ท่านทั้งหลายได้
ตายจากพระราชบัญญัติทางพระ
กายของพระคริสต์ด้วย เพื่อ
ท่านจะตกเป็นของผู้อื่น คือของ
พระองค์ผู้ทรงฟื้นขึ้นมาจาก
ความตายแล้ว เพื่อเราทั้งหลาย
จะได้เกิดผลถวายแด่พระเจ้า

5 เพราะว่ามีชีวิตตาม
เนื้อหนัง ตัณหาชั่วซึ่งเป็นมา
โดยพระราชบัญญัติได้ทำให้อวัยวะ
ของเราเกิดผลนำไปสู่
ความตาย

6 แต่บัดนี้ เราได้พ้นจากพระ
ราชบัญญัติ คือได้ตายจากพระ
ราชบัญญัติที่ได้ผูกมัดเราไว้
เพื่อเราจะได้ไม่ประพฤติตามตัว
อักษรในประมวลพระราชบัญญัติ
เก่า แต่จะดำเนินชีวิตใหม่
ตามลักษณะจิตวิญญาณ

(20) ยน 8:34 (21) ยรม 12:13; อสค 16:63; รม 1:32 (22) ยน 8:32; รม 6:18; 8:2

(23) ปฐก 2:17; รม 2:7; 1 ปต 1:4 (2) 1 คร 7:39 (3) มธ 5:32

(4) รม 8:2; กท 2:19; 5:18, 22 (5) รม 6:13, 21; กท 5:19 (6) รม 2:29; 2 คร 3:6

พระราชบัญญัติชี้ว่า**ทุกคนต้องการความรอด**

7 ถ้าเช่นนั้นเราจะว่าอย่างไร ว่าพระราชบัญญัติคือบาปหรือ ขอพระเจ้าอวยอ้อมให้เป็นเช่นนั้นเลย แต่ว่าถ้ามิใช่เพราะพระราชบัญญัติแล้ว ข้าพเจ้าก็จะไม่รู้จักบาป เพราะว่าถ้าพระราชบัญญัติมิได้ห้ามว่า "อย่าโลภ" ข้าพเจ้าก็จะไม่รู้ว่าจะอะไรคือความโลภ

8 แต่ว่าบาปได้ถือเอาพระบัญญัตินั้นเป็นช่อง ทำให้ค้นหาชั่วทุกอย่างเกิดขึ้นในตัวข้าพเจ้า เพราะว่าถ้าไม่มีพระราชบัญญัติ บาปก็ตายเสียแล้ว

9 เพราะครั้งหนึ่งข้าพเจ้าดำรงชีวิตอยู่โดยปราศจากพระราชบัญญัติ แต่เมื่อมีพระบัญญัติ บาปก็กลับมีขึ้นอีกและข้าพเจ้าก็ตาย

10 พระบัญญัตินั้นซึ่งมีขึ้นเพื่อให้มีชีวิต ข้าพเจ้าเห็นว่ากลับเป็นเหตุที่ทำให้ถึงความตาย

11 เพราะว่าบาปได้ถือเอาพระบัญญัตินั้นเป็นช่องทางล่อลวงข้าพเจ้า และประหารข้าพเจ้าให้ตายด้วยพระบัญญัตินั้น

12 เหตุฉะนั้นพระราชบัญญัติจึงเป็นสิ่งที่บริสุทธิ์ และพระบัญญัติก็บริสุทธิ์ ยุติธรรม และดี

13 ถ้าเช่นนั้นสิ่งที่ดีกลับทำให้

ข้าพเจ้าต้องตายหรือ ขอพระเจ้าอวยอ้อมให้เป็นเช่นนั้นเลย บาปต่างหาก คือบาปซึ่งอาศัยสิ่งที่ดีนั้นทำให้ข้าพเจ้าต้องตาย เพื่อให้ปรากฏว่าบาปนั้นเป็นบาปจริง และโดยอาศัยพระบัญญัตินั้น บาปก็ปรากฏว่าชั่วร้ายยิ่งขึ้น

14 เพราะเรารู้ว่า พระราชบัญญัตินั้นเป็นโดยฝ่ายจิตวิญญาณ แต่ว่าข้าพเจ้าเป็นแต่เนื้อหนัง ถูกขยไไว้ให้อยู่ใต้บาป

การต่อสู้กันระหว่าง**ฝ่ายเนื้อหนัง****กับฝ่ายจิตวิญญาณ**

15 ข้าพเจ้าไม่เข้าใจการกระทำของข้าพเจ้าเอง เพราะว่าข้าพเจ้าไม่ทำสิ่งที่ข้าพเจ้าปรารถนาที่จะทำ แต่กลับทำสิ่งที่ข้าพเจ้าเกลียดชังนั้น

16 เหตุฉะนั้นถ้าข้าพเจ้าทำสิ่งที่ข้าพเจ้าไม่ปรารถนาที่จะทำ ข้าพเจ้าก็ยอมรับว่า พระราชบัญญัตินั้นดี

17 ฉะนั้นข้าพเจ้าจึงมิใช่ผู้กระทำ แต่ว่าบาปซึ่งอยู่ในตัวข้าพเจ้านั้นเองเป็นผู้ทำ

18 ด้วยว่า ข้าพเจ้ารู้ว่าในตัวข้าพเจ้า (คือในเนื้อหนังของข้าพเจ้า) ไม่มีความดีประการใดอยู่เลย เพราะว่าเจตนาดีข้าพเจ้าก็มีอยู่ แต่ซึ่งจะกระทำการดีนั้น

(7) อพย 20:17; พชญ 5:21; รม 3:20; กจ 20:33 (8) รม 4:15; 1 คร 15:56

(10) ลนต 18:5; อสค 20:11, 13, 21; ลก 10:28; รม 10:5; 2 คร 3:7 (12) สดต 19:8

(14) 1 พกษ 21:20, 25; 2 พกษ 17:17 (15) รม 7:19; กท 5:17 (18) ปฐก 6:5; 8:21

ข้าพเจ้าหาได้กระทำให้
 19 ด้วยว่าการดีนั้นซึ่งข้าพเจ้า
 ประารถนาทำ ข้าพเจ้าไม่ได้กระ-
 ทำ แต่การชั่วซึ่งข้าพเจ้ามิได้
 ประารถนาทำ ข้าพเจ้ายังทำอยู่
 20 ถ้าแม้ข้าพเจ้ายังทำสิ่งซึ่ง
 ข้าพเจ้าไม่ปรารถนาจะทำ ก็ไม่
 ใช่ว่าข้าพเจ้าเป็นผู้กระทำ แต่
 บาปซึ่งอยู่ในตัวข้าพเจ้านั้นเอง
 เป็นผู้กระทำ
 21 ดังนั้นข้าพเจ้าจึงเห็นว่าเป็น
 กฎอย่างหนึ่ง คือเมื่อใดข้าพเจ้า
 ตั้งใจจะกระทำความดี ความชั่ว
 ก็ยังติดอยู่ในตัวข้าพเจ้า
 22 เพราะว่าส่วนลึกในใจของ
 ข้าพเจ้านั้น ข้าพเจ้าชื่นชมใน
 พระราชบัญญัติของพระเจ้า
 23 แต่ข้าพเจ้าเห็นมีกฎอีกอย่าง
 หนึ่งอยู่ในอวัยวะของข้าพเจ้า
 ซึ่งต่อสู้กับกฎแห่งจิตใจของ
 ข้าพเจ้า และชักนำให้ข้าพเจ้าอยู่
 ได้บังคับกฎแห่งบาปซึ่งอยู่ใน
 อวัยวะของข้าพเจ้า
 24 โอ ข้าพเจ้าเป็นคนเข็ญใจ
 จริง ใครจะช่วยข้าพเจ้าให้พ้น
 จากร่างกายแห่งความตายนี้ได้
 25 ข้าพเจ้าขอบพระคุณพระเจ้า
 โดยทางพระเยซูคริสต์องค์พระ
 ผู้เป็นเจ้าของเรา ฉะนั้นทางด้าน
 จิตใจ ข้าพเจ้ารับใช้พระราช
 บัญญัติของพระเจ้า แต่ด้านฝ่าย
 เนื้อหนังข้าพเจ้ารับใช้กฎแห่ง

บาป

ไม่มีการปรับโทษ

แก่คนทั้งหลาย

ที่อยู่ในพระเยซูคริสต์

8 เหตุฉะนั้นบัดนี้ การปรับ
 โทษจึงไม่มีแก่คนทั้งหลาย
 ที่อยู่ในพระเยซูคริสต์ ผู้ไม่ดำ-
 เนินตามฝ่ายเนื้อหนัง แต่ตาม
 ฝ่ายพระวิญญาณ

2 เพราะว่ากฎของพระวิญญาณ
 แห่งชีวิตในพระเยซูคริสต์ได้ทำ
 ให้ข้าพเจ้าพ้นจากกฎแห่งบาป
 และความตาย

3 เพราะสิ่งซึ่งพระราชบัญญัติทำ
 ไม่ได้เพราะเนื้อหนังทำให้อ่อน
 กำลังไปนั้น พระเจ้าทรงใช้พระ
 บุตรของพระองค์มาในสภาพ
 เสมือนเนื้อหนังที่บาปและเพื่อ
 ไล่บาป พระองค์จึงได้ทรงปรับ
 โทษบาปที่อยู่ในเนื้อหนัง

4 เพื่อความชอบธรรมของพระ
 ราชบัญญัติจะได้สำเร็จในพวก
 เรา ผู้ไม่ดำเนินตามฝ่ายเนื้อ
 หนัง แต่ตามฝ่ายพระวิญญาณ

อยู่ฝ่ายพระวิญญาณ

หรืออยู่ฝ่ายเนื้อหนัง

5 เพราะว่าคนทั้งหลายที่อยู่ฝ่าย
 เนื้อหนังก็ปักใจในสิ่งของต่างๆ
 ซึ่งเป็นของเนื้อหนัง แต่คนทั้ง
 หลายที่อยู่ฝ่ายพระวิญญาณก็
 ปักใจในสิ่งของต่างๆซึ่งเป็นของ
 พระวิญญาณ

(22) สดต 1:2; 2 คร 4:16 (23) รม 6:13, 19; กท 5:17 (24) 1 คร 15:51-52

(25) 1 คร 15:57 (1) กท 5:16 (2) รม 6:18, 22; 7:24-25; 1 คร 15:45

(3) กจ 13:39; 2 คร 5:21 (4) กท 5:16, 25 (5) ยน 3:6; กท 5:22-25

6 ด้วยว่าซึ่งปักใจอยู่กับเนื้อหนัง ก็คือความตาย และซึ่งปักใจอยู่กับพระวิญญาณก็คือชีวิตและสันติสุข

7 เหตุว่าใจซึ่งปักอยู่กับเนื้อหนังนั้นก็ศัตรูต่อพระเจ้า เพราะหาได้อยู่ได้บังคับพระราชาบัญญัติของพระเจ้าไม่ และที่จริงจะอยู่ได้บังคับพระราชาบัญญัตินั้นไม่ได้

8 เพราะฉะนั้นคนทั้งหลายที่อยู่ฝ่ายเนื้อหนังจะเป็นที่ขอบพระทัยพระเจ้ก็หาไม่ได้

9 ถ้าพระวิญญาณของพระเจ้าทรงสถิตอยู่ในท่านทั้งหลายจริงๆ แล้ว ท่านก็มีได้อยู่ฝ่ายเนื้อหนัง แต่อยู่ฝ่ายพระวิญญาณ แต่ถ้าผู้ใดไม่มีพระวิญญาณของพระคริสต์ ผู้นั้นก็ไม่เป็นของพระองค์

10 และถ้าพระคริสต์อยู่ในท่านทั้งหลายแล้ว ร่างกายก็ตายไปเพราะบาป แต่จิตวิญญาณก็มีชีวิตเพราะความชอบธรรม

11 แต่ถ้าพระวิญญาณของพระองค์ ผู้ทรงชุบให้พระเยซูเป็นขึ้นมาจากความตายทรงสถิตอยู่ในท่านทั้งหลาย พระองค์ผู้ทรงชุบให้พระคริสต์เป็นขึ้นมาจากความตายแล้วนั้น จะทรงกระทำให้กายซึ่งต้องตายของท่าน เป็นขึ้นมาใหม่ด้วยโดยพระวิญญาณ

ของพระองค์ซึ่งทรงสถิตอยู่ในท่านทั้งหลาย

12 ท่านพี่น้องทั้งหลาย เหตุฉะนั้นเราทั้งหลายเป็นหนี้ แต่มิใช่เป็นหนี้ฝ่ายเนื้อหนังที่จะดำเนินชีวิตตามเนื้อหนัง

13 เพราะว่าถ้าท่านทั้งหลายดำเนินชีวิตตามฝ่ายเนื้อหนังแล้ว ท่านจะต้องตาย แต่ถ้าโดยฝ่ายพระวิญญาณท่านได้ทำลายการของฝ่ายกายเสีย ท่านก็จะดำรงชีวิตได้

ผู้เชื่อเป็นผู้รับมรดก

ร่วมกันกับพระคริสต์

14 ด้วยว่าพระวิญญาณของพระเจ้าได้ทรงนำพาคนหนึ่งคนใดคนหนึ่งเหล่านั้นก็เป็นบุตรของพระเจ้า

15 เหตุว่าท่านไม่ได้รับนิสัยอย่างทาสซึ่งทำให้ตกในความกลัวอีก แต่ท่านได้รับพระวิญญาณผู้ทรงให้เป็นบุตร ซึ่งให้เราทั้งหลายร้องเรียกพระเจ้าว่า "อับบา" คือพระบิดา

16 พระวิญญาณนั้นเป็นพยานร่วมกับจิตวิญญาณของเราทั้งหลายว่า เราทั้งหลายเป็นบุตรของพระเจ้า

17 และถ้าเราทั้งหลายเป็นบุตรแล้ว เราก็เป็นผู้รับมรดกคือเป็นผู้รับมรดกของพระเจ้า และเป็นผู้รับมรดกร่วมกับพระคริสต์

(6) กท 6:8 (7) 1 คร 2:14; ยก 4:4 (11) กจ 2:24; 1 คร 6:14

(12) รม 6:7, 14 (13) กท 6:8; อฟ 4:22 (14) กท 5:18

(15) อสย 56:5; มก 14:36; สบ 2:15 (16) อฟ 1:13 (17) กจ 26:18; ฟป 1:29

เมื่อเราทั้งหลายทนทุกข์ทรมานด้วยกันกับพระองค์นี้ก็เพื่อเราทั้งหลายจะได้สง่าราศีด้วยกันกับพระองค์ด้วย

ร่างกายที่ตายได้

รอคอยสง่าราศีแห่ง

การเป็นขึ้นมาจากความตาย

18 เพราะข้าพเจ้าเห็นว่า ความทุกข์ลำบากแห่งสมัยปัจจุบันนี้ ไม่สมควรที่จะเอาไปเปรียบกับสง่าราศีซึ่งจะเผยเฝ้าเราทั้งหลาย 19 ด้วยว่า สรรพสิ่งที่ทรงสร้างแล้ว มีความเพียรคอยทำปรารถนาให้บุตรทั้งหลายของพระเจ้าปรากฏ

20 เพราะว่าสรรพสิ่งเหล่านั้น ต้องเข้าอยู่ในอำนาจของอนิจจัง ไม่ใช่ตามใจชอบของตนเอง แต่เป็นไปตามพระองค์ผู้ทรงบันดาลให้เข้าอยู่นั้นด้วยความหวังใจ

21 ว่าสรรพสิ่งเหล่านั้นจะได้รอดจากอำนาจแห่งความเปื่อยเน่า และจะเข้าในเสรีภาพซึ่งมีสง่าราศีแห่งบุตรทั้งหลายของพระเจ้าด้วย

22 เราารู้ว่า บรรดาสรรพสิ่งที่ทรงสร้างนั้นกำลังคร่ำครวญและผจญความทุกข์ลำบากเจ็บปวดด้วยกันมาจนทุกวันนี้

23 และไม่ใช่สรรพสิ่งที่ทังปวงเท่านั้น แต่เราทั้งหลายเองด้วย

ผู้ได้รับผลแรกของพระวิญญาณ ตัวเราเองก็ยังคงคร่ำครวญคอยจะเป็นอย่างบุตร คือที่จะทรงไถ่กายของเราทั้งหลายไว้

24 เหตุว่า เราทั้งหลายรอดได้เพราะความหวังใจ แต่ความหวังใจในสิ่งที่เราเห็นได้หาได้เป็นความหวังใจไม่ ด้วยว่าใครเล่าจะยังหวังในสิ่งที่เขาเห็น

25 แต่ถ้าเราทั้งหลายคอยหวังใจในสิ่งที่เรายังไม่ได้เห็น เราจึงมีความเพียรคอยสิ่งนั้น

พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรง

อธิษฐานเพื่อเราด้วยกันกับเรา

26 พระวิญญาณก็ทรงช่วยเราเมื่อเราอ่อนกำลังด้วยเช่นกัน เพราะเราไม่รู้ว่าเราควรจะทำอธิษฐานขอสิ่งใดอย่างไร แต่พระวิญญาณเองทรงช่วยขอเพื่อเราด้วยความคร่ำครวญซึ่งเหลือที่จะพูดได้

27 และพระองค์ ผู้ทรงตรวจค้นใจมนุษย์ ก็ทรงทราบความหมายของพระวิญญาณ เพราะพระองค์ทรงอธิษฐานขอเพื่อวิสุทธิชนตามที่ชอบพระทัยพระเจ้า

ทรงเรียก

ทรงประทานความรอด

ทรงให้เป็นคนชอบธรรม

ทรงประทานสง่าราศี

28 เราทราบว่า พระเจ้าทรงร่วมมือ

(18) 2 คร 4:17 (19) 2 ปต 3:13 (20) ปฐก 3:17-19 (21) 2 คร 3:17

(22) ยรม 12:4, 11 (23) ลก 20:36; 2 คร 5:2, 4-5; อฟ 1:14; 4:30 (24) สบ 11:1

(26) มธ 20:22; อฟ 6:18 (27) 1 พศด 28:9; 1 ยน 5:14 (28) 2 ทธ 1:9

กับคนทั้งหลายที่รักพระองค์ให้
เกิดผลอันดีในทุกสิ่ง คือคนทั้ง
ปวงที่พระองค์ได้ทรงเรียกตาม
พระประสงค์ของพระองค์
29 เพราะว่าผู้หนึ่งผู้ใดที่พระ
องค์ได้ทรงทราบอยู่แล้ว ผู้นั้น
พระองค์ได้ทรงตั้งไว้ให้เป็นตาม
ลักษณะพระฉายแห่งพระบุตร
ของพระองค์ เพื่อพระบุตรนั้น
จะได้เป็นบุตรหัวปีท่ามกลาง
พวกพี่น้องเป็นอันมาก
30 ยิ่งกว่านั้นบรรดาผู้ที่พระ
องค์ได้ทรงตั้งไว้ในวัน พระองค์ได้
ทรงเรียกมาด้วย และผู้ที่พระ
องค์ได้ทรงเรียกมานั้น พระ
องค์ได้ทรงโปรดให้เป็นผู้ชอบ
ธรรม และผู้ที่พระองค์ทรงโปรด
ให้เป็นผู้ชอบธรรม พระองค์ก็
ทรงโปรดให้มีสง่าราศีด้วย
31 ถ้าเช่นนั้น เราจะว่าอย่างไร
ถ้าพระเจ้าทรงอยู่ฝ่ายเรา ใคร
จะขัดขวางเรา
32 พระองค์ผู้มิได้ทรงหวงพระ
บุตรของพระองค์เอง แต่ได้ทรง
โปรดประทานพระบุตรนั้นเพื่อ
เราทั้งหลาย ถ้าเช่นนั้นพระองค์
จะไม่ทรงโปรดประทานสิ่งสาร
พัดให้เราทั้งหลายด้วยกันกับ
พระบุตรนั้นหรือ
33 ใครจะฟ้องคนเหล่านั้นที่
พระเจ้าได้ทรงเลือกไว้ พระเจ้า
ทรงเป็นผู้ที่ทำให้เราเป็นคน

ชอบธรรมแล้ว

34 ใครเล่าจะเป็นผู้ประทุษร้าย
ก็คือพระคริสต์ผู้ทรงสิ้นพระ
ชนม์แล้ว และยิ่งกว่านั้นอีกได้
ทรงคืนพระชนม์ ทรงสถิต ณ
เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้า
และทรงอธิษฐานขอเพื่อเราทั้ง
หลายด้วย

ผู้เชื่อได้รับความรอดนิรันดร

35 แล้วใครจะให้เราทั้งหลาย
ขาดจากความรักของพระคริสต์
ได้เล่า จะเป็นความยากลำบาก
หรือความทุกข์ หรือการข่มเหง
หรือการกัณดารอาหาร หรือการ
เปลือยกาย หรือการถูกโศภยภัย
หรือการถูกคมดาบหรือ

36 ตามที่ เขียนไว้แล้วว่า
'เพราะเห็นแก่พระองค์ ข้าพระ
องค์ทั้งหลายจึงถูกประหารวัน
ยังค่ำและนับว่าเป็นเหมือนแกะ
สำหรับจะเอาไปฆ่า'

37 แต่ไว้ในเหตุการณ์ทั้งปวง
เหล่านี้ เรามีชัยยิ่งกว่าผู้พิชิต
โดยพระองค์ผู้ได้ทรงรักเราทั้ง
หลาย

38 เพราะข้าพเจ้าเชื่อมั่นว่า แม้
ความตาย หรือชีวิต หรือทูต
สวรรค์ หรือผู้มีบรรดาศักดิ์
หรือฤทธิเดชทั้งหลาย หรือสิ่ง
ซึ่งมีอยู่ในปัจจุบันนี้ หรือสิ่งซึ่ง
จะมีในภายหน้า

39 หรือซึ่งสูง หรือซึ่งลึก หรือ

(29) 2 คร 3:18; อฟ 1:5, 11; ฮบ 1:6; 2 ทธ 2:19 (30) ยน 17:22; 1 คร 6:11

(31) กตว 14:9 (32) รม 4:25; 5:6, 10 (33) อสย 50:8-9

(34) โยบ 34:29; มก 16:19 (36) สดต 44:22 (37) 1 คร 15:57 (38) อฟ 1:21

สิ่งอื่นใด ๆ ที่ได้ทรงสร้างแล้ว
นั้นจะไม่สามารถกระทำให้เรา
ทั้งหลายขาดจากความรักของ
พระเจ้าซึ่งมีอยู่ในพระเยซูคริสต์
องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราได้

**ความหวังใยของเปาโล
ที่มีต่อชาติอิสราเอล**

9 ข้าพเจ้าพูดตามความจริงใน
พระคริสต์ ข้าพเจ้าไม่ได้
มุสา ใจสำนึกก็ผิดชอบของข้าพ-
เจ้าเป็นพยานฝ่ายข้าพเจ้าโดย
พระวิญญูณบริสุทธิ์ด้วย

2 ว่า ข้าพเจ้ามีความทุกข์หนัก
และเสียใจเสมอมิได้ขาด

3 เพราะข้าพเจ้าปรารถนาจะ
ให้ข้าพเจ้าเองถูกسابให้ตัดขาด
จากพระคริสต์ เพราะเห็นแก่
พี่น้องของข้าพเจ้า คือญาติของ
ข้าพเจ้าตามเนื้อหนัง

4 พวกเขาเป็นคนอิสราเอล ได้
รับการทรงให้เป็นบุตรของพระ
เจ้าและสง่าราศี และบรรดา
พันธสัญญา และการทรงประ-
ทานพระราชบัญญัติ และการ
ปรนนิบัติพระเจ้าและพระสัณ-
ญูทั้งหลาย

5 ทั้งบรรพบุรุษก็เป็นของเขา
ด้วย และพระคริสต์ก็ได้ทรงถือ
กำเนิดตามเนื้อหนังในเชื้อชาติ
ของเขา พระองค์ผู้ทรงอยู่เหนือ
สารพัด ผู้ซึ่งพระเจ้าจะทรง
โปรดอวยพระพรเป็นนิตย์ เอ-

เมน

**มิใช่ชาวยิวจะอยู่
ฝ่ายจิตวิญญูณทุกคน**

6 แต่มิใช่ว่าพระวณะของพระ
เจ้าได้ไร้ประโยชน์ไป เพราะว่า
เขาทั้งหลายที่เกิดมาจากอิสรา-
เอลนั้นหาได้เป็นคนอิสราเอล
แท้ทุกคนไม่

7 และมิใช่ว่าทุกคนที่เป็นเชื้อ
สายของอับราฮัมเป็นบุตรแท้
ของท่าน แต่ว่า *‘เขาจะเรียก
เชื้อสายของเจ้าทางสายอิสอัค’*

8 คือว่าเขาเหล่านั้นที่เป็นบุตร
ตามเนื้อหนังจะนับเป็นบุตรของ
พระเจ้าไม่ได้ แต่บุตรแห่งพระ
สัญญานั้นจึงจะนับเป็นเชื้อสาย
ได้

9 เพราะพระวณะแห่งพระสัณ-
ญามีว่าดังนี้ *‘คราวนี้เราจะมา
และนางซาราห์จะมีบุตรชาย’*

10 และมิใช่เท่านั้น แต่ที่นาง
เรเบคาห์ก็ได้มีครรภ์กับชายคน
หนึ่งด้วย คืออิสอัคบรรพบุรุษ
ของเรา

11 (แม้ก่อนบุตรนั้นบังเกิดมา
และยังไม่ได้กระทำดีหรือชั่ว
เพื่อพระดำริของพระเจ้าในการ
ทรงเลือกนั้นจะตั้งมั่นคงอยู่ ไม่
ใช้ตามการกระทำ แต่ตามซึ่ง
พระองค์ทรงเรียก)

12 พระองค์จึงตรัสแก่นางนั้นว่า
‘พี่จะปรนนิบัติน้อง’

(1) 2 คร 1:23 (2) รรม 10:1 (3) อพย 32:32 (4) อพย 4:22; 1 ซมอ 4:21

(5) พญ 10:15; ยรม 23:6 (6) กตว 23:19; กท 6:16 (7) ปฐก 21:12; กท 4:23

(8) กท 4:28 (9) ปฐก 18:10 (10) ปฐก 25:21 (11) รรม 4:17; 8:28 (12) ปฐก 25:23

13 ตามที่มีคำเขียนไว้แล้วว่า
‘เรากียังรักษาโคบ แต่เราได้
เกลียดเอชาว’

14 ถ้าเช่นนั้นเราจะว่าอย่างไร
พระเจ้าไม่ทรงยุติธรรมหรือ ขอ
พระเจ้าอวยยอมให้เป็นเช่นนั้น
เลย

15 เพราะพระองค์ตรัสกับโม-
เสสว่า ‘เราประสงค์จะกรุณาผู้
ใด เรากิจจะกรุณาผู้นั้น และเรา
ประสงค์จะเมตตาผู้ใด เรากิจจะ
เมตตาผู้นั้น’

16 เพราะฉะนั้น จึงไม่ขึ้นแก่
ความตั้งใจหรือการตะเกียกตะ-
กายของเขา แต่ขึ้นอยู่กับพระ
เจ้าผู้ทรงสำแดงพระกรุณา

17 เพราะมีข้อพระคัมภีร์ที่
กล่าวแก่ฟาโรห์ว่า ‘เพราะเหตุนี้
เองเราให้เจ้ามีตำแหน่งสูงก็
เพื่อจะแสดงฤทธานภาพของเรา
โดยเจ้าและเพื่อให้นามของเรา
ถูกประกาศออกไปทั่วโลก’

18 เหตุฉะนั้น พระองค์จะทรง
พระกรุณาแก่ผู้ใด ก็ทรงพระ
กรุณาผู้นั้น และพระองค์จะทรง
ให้ผู้ใดมีใจแข็งกระด้าง ก็ทรง
ทรงให้ผู้นั้นมีใจแข็งกระด้าง

19 แล้วท่านก็จะกล่าวแก่ข้าพ-
เจ้าว่า “ถ้าเช่นนั้น ทำไมพระ
องค์จึงยังทรงติเตียน เพราะว่า
ผู้ใดจะขัดขืนพระทัยของพระ
องค์ได้”

20 โอ มนุษย์เอ๋ย ดูก่อน ท่าน
คือผู้ใดเล่าซึ่งท่านจะโต้ตอบกับ
พระเจ้าได้ สิ่งซึ่งถูกทำขึ้นแล้ว
นั้นจะกลับว่าแก่ผู้ทำได้หรือว่า
“ท่านได้กระทำข้าพเจ้าอย่างนี้
ทำไม”

21 ส่วนช่างปั้นหม้อ ไม่มีสิทธิ์ที่
จะเอาดินก้อนเดียวกันมาปั้น
เป็นภาชนะอันมีเกียรติอันหนึ่ง
และภาชนะอันไม่มีเกียรติอัน
หนึ่งหรือ

22 แล้วถ้าโดยทรงประสงค์จะ
สำแดงการลงพระอาชญาและ
ทรงให้ฤทธิ์เดชของพระองค์
ปรากฏ พระเจ้าได้ทรงอดกลั้น
พระทัยไว้ช้านานต่อผู้เหล่านั้น
ที่เป็นภาชนะอันสมควรแก่พระ
อาชญาซึ่งเตรียมไว้สำหรับ
ความพินาศ

23 เพื่อจะได้ทรงสำแดงสง่าราศี
อันอุดมของพระองค์แก่บรรดา
ผู้ที่เป็นภาชนะแห่งพระเมต-
ตาซึ่งพระองค์ได้ทรงจัดเตรียม
ไว้ก่อนให้สมกับสง่าราศี

24 คือเราทั้งหลายที่พระองค์ได้
ทรงเรียกมาแล้ว มิใช่จากยิว
พวกเดียว แต่จากพวกต่างชาติ
ด้วย

มีชาวอิสราเอลที่เหลืออยู่
ที่จะได้รับความรอด

25 ดังที่ พระองค์ตรัสไว้ในพระ
คัมภีร์โฮเซยาว่า ‘เราจะเรียกเขา

(13) มลค 1:2-3 (14) พบญ 32:4 (15) อพย 33:19 (17) อพย 9:16; กท 3:8

(18) อพย 4:21 (19) 2 พศด 20:6 (20) อสย 29:16; ยรม 18:6 (21) สกษ 16:4

(22) สกษ 16:4; 1 ธส 5:9 (23) รม 8:28-30 (24) อสย 42:6-7 (25) ฮชย 2:23

เหล่านั้นว่าเป็นชนชาติของเรา ซึ่งเมื่อก่อนเขาหาได้เป็นชนชาติของเราไม่ และจะเรียกเขาว่าเป็นที่รักซึ่งเมื่อก่อนเขาหาได้เป็นที่รักไม่

26 และต่อมาในสถานที่ซึ่งทรงกล่าวแก่เขาว่า "เจ้าทั้งหลายไม่ใช่ชนชาติของเรา" ในที่นั้นเอง เขาจะได้ชื่อว่า เป็นบุตรของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่'

27 และท่านอิสยาห์ได้ร้องประกาศเรื่องพวกอิสราเอลด้วยว่า 'แม้พวกลูกอิสราเอลจะมากเหมือนเม็ดยาที่ทะเล แต่คนที่เหลืออยู่จะรอด

28 ด้วยว่า พระองค์จะทรงให้การนั้นสำเร็จ และจะให้สำเร็จโดยเร็วพลันในความชอบธรรม เพราะว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงให้การนั้นสำเร็จโดยเร็วพลันบนพิภพนี้'

29 และตามที่ท่านอิสยาห์ได้กล่าวไว้ก่อนว่า 'ถ้าองค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งจอมโยธา มิได้ทรงเหลือเชื่อสายไว้ให้เราบ้าง เราก็จะได้เป็นเหมือนเมืองโสโดม และจะเป็นเหมือนเมืองโกโมราห์'

30 ถ้าเช่นนั้น เราจะว่าอย่างไร จะว่าพวกต่างชาติที่ไม่ได้ไฝหาความชอบธรรมก็ยังไม่ได้รับความชอบธรรมคือความชอบธรรมที่

เกิดขึ้นโดยความเชื่อ

31 แต่พวกอิสราเอลซึ่งไฝหาพระราชบัญญัติแห่งความชอบธรรมก็ยังไม่ได้รับบรรลุตามพระราชบัญญัติแห่งความชอบธรรมนั้น

32 เพราะอะไร เพราะเหตุที่เขา มิได้แสวงหาโดยความเชื่อ แต่แสวงหาโดยการกระทำตามพระราชบัญญัติ เขาจึงสะดุดก้อนหินที่ให้สะดุดนั้น

33 ดังที่มีคำเขียนไว้แล้วว่า 'จงดูเถิด เราได้วางศิลาก้อนหนึ่งไว้ในศิโยนซึ่งจะทำให้สะดุด และหินก้อนหนึ่งซึ่งจะทำให้ล้ม แต่ผู้ใดที่เชื่อในพระองค์นั้นก็จะไม่ได้รับความอับอาย'

ชนชาติอิสราเอล

ไม่รู้จักความชอบธรรม

10 ฟ้องทั้งหลาย ความปรารถนาในจิตใจของข้าพเจ้าและคำวิงวอนขอต่อพระเจ้าเพื่อคนอิสราเอลนั้น คือขอให้เขารอด

2 ข้าพเจ้าเป็นพยานให้เขาว่า เขามีความกระตือรือร้นที่จะปรนนิบัติพระเจ้า แต่ทำได้เป็นตามปัญญาไม่

3 เพราะว่าเขาไม่รู้จักความชอบธรรมของพระเจ้า แต่อุตส่าห์จะตั้งความชอบธรรมของตนขึ้น เขาจึงไม่ได้ยอมอยู่ในความชอบ

(26) สขย 1:10 (27) อสย 10:22-23; รม 11:5 (28) อสย 10:23 (29) พบญ 29:23

(30) รม 1:17; 4:11; 3:21; 10:6 (31) รม 10:2; กท 5:4 (32) ลก 2:34; 1 คร 1:23

(33) สดต 118:22; อสย 8:14; 28:16 (2) กจ 21:20; กท 1:14 (3) รม 1:17; ฟป 3:9

ธรรมของพระเจ้า

4 เพราะว่าพระคริสต์ทรงเป็นจุดจบของพระราชบัญญัติ เพื่อให้ทุกคนที่มีความเชื่อได้รับความชอบธรรม

5 โมเสสได้เขียนเรื่องความชอบธรรมซึ่งมีพระราชบัญญัติเป็นมูลฐานว่า "คนใดที่ประพฤติตามสิ่งเหล่านี้จะได้ชีวิต โดยการประพฤตินั้น"

**ความรอดที่ทรงให้แก่ทุกคน
ซึ่งเชื่อในพระคริสต์**

6 แต่ความชอบธรรมที่มีความเชื่อเป็นมูลฐานว่าอย่างนี้ว่า "อย่านึกในใจของตัวว่า ใครจะขึ้นไปบนสวรรค์" (คือจะเชิญพระคริสต์ลงมาจากเบื้องบน)

7 หรือ "ใครจะลงไปยังที่ลึก" (คือจะเชิญพระคริสต์ขึ้นมาจากความตายอีก)

8 แต่ความชอบธรรมนั้นว่าอย่างไร ก็ว่า "ถ้อยคำนั้นอยู่ใกล้ท่าน อยู่ในปากของท่านและอยู่ในใจของท่าน" คือคำแห่งความเชื่อที่เราทั้งหลายประกาศอยู่นั้น

9 คือว่า ถ้าท่านจะรับด้วยปากของท่านว่า พระเยซูทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า และเชื่อในจิตใจของท่านว่าพระเจ้าได้ทรงชุบพระองค์ให้เป็นขึ้นมาจากความตาย ท่านจะรอด

10 ด้วยว่าความเชื่อด้วยใจก็นำ

ไปสู่ความชอบธรรม และการยอมรับด้วยปากก็นำไปสู่ความรอด

11 เพราะมีข้อพระคัมภีร์ว่า "ผู้ใดที่เชื่อในพระองค์นั้นก็จะไม่ได้รับความอับอาย"

12 เพราะว่าพวกยิวและพวกกรีก ไม่ทรงถือว่าต่างกัน ด้วยว่าทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าองค์เดียวกันของคนทั้งปวง ซึ่งทรงโปรดอย่างบริบูรณ์แก่คนทั้งปวงที่ทูลขอต่อพระองค์

13 เพราะที่ "ผู้ใดที่จะร้องออกพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้าก็จะรอด"

ความสำคัญของ

ผู้ประกาศข่าวประเสริฐ

14 แต่ผู้ที่ยังไม่เชื่อในพระองค์จะทูลขอต่อพระองค์อย่างไรได้ และผู้ที่ยังไม่ได้ยินถึงพระองค์จะเชื่อในพระองค์อย่างไรได้ และเมื่อไม่มีผู้ใดประกาศให้เขาฟัง เขาจะได้ยินอย่างไรได้

15 และถ้าไม่มีใครใช้เขาไป เขาจะไปประกาศอย่างไรได้ ตามที่มีคำเขียนไว้แล้วว่า "เท้าของคนเหล่านั้นที่ประกาศข่าวประเสริฐแห่งสันติสุข และประกาศข่าวประเสริฐแห่งสิ่งอันประเสริฐ ก็งามสักเท่าใด"

16 แต่มีใช้ทุกคนได้เชื่อฟังข่าวประเสริฐนั้น เพราะอิชยาห์ได้

(4) มธ 5:17; รม 7:1-4; กท 3:24 (5) ลนต 18:5; นทม 9:29 (6) พบญ 30:12-14

(8) พบญ 30:14 (9) มธ 10:32; ลก 12:8 (11) อสย 28:16 (12) รม 3:22, 29

(13) ยอล 2:32; กจ 9:14 (14) ทต 1:3 (15) อสย 52:7 (16) อสย 53:1

กล่าวไว้ว่า ‘พระองค์เจ้าข้า ใคร
เล่าได้เชื่อสิ่งที่เขาได้ยินจากเรา
ทั้งหลาย’

17 ฉะนั้นความเชื่อเกิดขึ้นได้ก็
เพราะการได้ยิน และการได้ยิน
เกิดขึ้นได้ก็เพราะการประกาศ
พระวจนะของพระเจ้า

18 ข้าพเจ้าถามว่า “เขาทั้งหลาย
ไม่ได้ยินหรือ” เขาได้ยินแล้ว
จริงๆ ‘เสียงของพวกเขาระจาย
ออกไปทั่วแผ่นดินโลก และถ้อย
คำของพวกเขาประกาศออกไป
ถึงที่สุดปลายพิภพ’

19 ข้าพเจ้าจึงถามว่า “พลอิส-
ราเอลไม่เข้าใจหรือ” ตอนแรก
โมเสสกล่าวว่า ‘เราจะให้เจ้าทั้ง
หลายอีกฉลาดที่ไม่ใช่ชนชาติ เรา
จะยั่วโทษเจ้าด้วยประชาชาติที่
เขลาชาติหนึ่ง’

20 แล้วอิสยาห์ก็กล่าวไว้ว่า ‘คน
เหล่านั้นที่มีได้แสวงหาเราได้
พบเรา เราได้ปรากฏแก่คนที่มี
ได้ถามหาเรา’

21 แต่ท่านได้กล่าวถึงพวกอิส-
ราเอลว่า ‘เรายื่นมือของเราออก
ตลอดวันต่อชนชาติหนึ่งซึ่งไม่
เชื่อฟังและดื้อรั้น’

ชาวอิสราเอลที่เหลืออยู่
จะได้รับความรอด

11 เมื่อเป็นเช่นนี้แล้ว ข้าพ-
เจ้าจึงถามว่า “พระเจ้า
ทรงทอดทิ้งชนชาติของพระองค์

แล้วหรือ” ขอพระเจ้าอวยยอม
ให้เป็นเช่นนั้นเลย ข้าพเจ้าเอง
ก็เป็นชนชาติอิสราเอล เป็นเชื้อ
สายของอับราฮัม เป็นตระกูล
เบนยามิน

2 พระเจ้ามิได้ทรงทอดทิ้งชน
ชาติของพระองค์นั้นที่พระองค์
ทรงทราบล่วงหน้าแล้ว ท่านไม่
รู้เรื่องซึ่งเขียนไว้แล้วในพระ
คัมภีร์กล่าวถึงท่านเอลียาห์หรือ
ท่านได้กล่าวโทษพวกอิสราเอล
ต่อพระเจ้าว่า

3 ‘พระองค์เจ้าข้า พวกเขาได้ฆ่า
พวกศาสดาพยากรณ์ของพระ
องค์ แทนบูชาของพระองค์เขาก็
ได้ซัดทำลายลงเสีย เหลืออยู่
แต่ข้าพระองค์คนเดียวและเขา
แสวงหาช่องทางที่จะประหาร
ชีวิตของข้าพระองค์’

4 แล้วพระเจ้าทรงตอบท่านว่า
อย่างไร ว่าดังนี้ ‘เราได้เหลือคน
ไว้สำหรับเราเจ็ดพันคน ซึ่งเป็น
ผู้ที่มีได้คุกเข่าลงต่อรูปพระ
บาอัล’

5 เช่นนั้นแหละบัดนี้ก็มีพวก
ที่เหลืออยู่ตามที่ได้ทรงเลือกไว้
โดยพระองค์

6 แต่ถ้าเป็นทางพระคุณก็หาได้
เป็นเพราะทางการกระทำไม่
ฉะนั้นแล้ว พระคุณก็ไม่เป็นพระ
คุณอีกต่อไป แต่ถ้าเป็นทางการ
กระทำก็หาได้เป็นเพราะทาง

(18) 1 พกษ 18:10; สดต 19:4 (19) โรม 11:11; ทต 3:3 (20) อสย 65:1

(21) อสย 65:2 (1) 1 ซมอ 12:22; ยรม 46:28; 2 คร 11:22 (2) โรม 8:29

(3) 1 พกษ 19:10, 14 (4) 1 พกษ 19:18 (5) โรม 9:27 (6) โรม 4:4

พระองค์ไม่ ฉะนั้นแล้ว การกระทำก็ไม่เป็นการกระทำอีกต่อไป

ข้าพระเสริญ ได้ไปยัง

คนต่างชาติ

7 ถ้าเช่นนั้นจะเป็นอย่างไร พวกอิสราเอลไม่พบสิ่งที่เขาแสวงหา แต่คนที่พระเจ้าได้ทรงเลือกไว้ นั้นเป็นผู้ได้พบ และคนนอกนั้น ก็มีใจแข็งกระด้างไป

8 (ตามที่ มีคำเขียนไว้แล้วว่า `พระเจ้าได้ทรงประทานใจที่เชื่อซิม ประทานตาที่มองไม่เห็น หูที่ฟังไม่ได้ยินให้แก่เขา) จนทุกวันนี้`

9 ดาวิดทรงกล่าวว่า `ขอให้สำหรับของเขากลายเป็นบ่วงแร้ว และเครื่องดัก และเป็นสิ่งให้สะดุด และเป็นสิ่งสนองเขา

10 ขอให้ตาของเขามืดไปเพื่อเขาจะได้มองไม่เห็น และให้หลังของเขาค่อมตลอดไป`

11 ข้าพเจ้าจึงถามว่า "พวกอิสราเอลสะดุดจนหกล้มที่เดียวหรือ" ขอพระเจ้าอย่ายอมให้เป็นเช่นนั้นเลย แต่การที่เขาละเมิดนั้นเป็นเหตุให้ความรอดแผ่มาถึงพวกต่างชาติ เพื่อจะให้พวกอิสราเอลมีใจมานะขึ้น

12 แต่ถ้านั้นเป็นเหตุให้ทั่วโลก

บริบูรณ์ และถ้านการพ่ายแพ้ของเขาเป็นเหตุให้คนต่างชาติบริบูรณ์ เขายังบริบูรณ์มากสักเท่าใด

คนต่างชาติ

ควรที่จะ

รับฟังคำเตือนนั้น

13 แต่ข้าพเจ้ากล่าวแก่พวกท่านที่เป็นคนต่างชาติ เพราะข้าพเจ้าเป็นอัครสาวกมายังพวกต่างชาติ ข้าพเจ้าจึงยกย่องหน้าที่ของข้าพเจ้า

ชาวอิสราเอล

จะได้

กลับคืนดีกับพระเจ้าอีก

14 เพื่อด้วยวิธีใดก็ตามข้าพเจ้าจะได้เร้าใจพี่น้องร่วมชาติของข้าพเจ้าให้เขาเอาอย่าง เพื่อให้เขารอดได้บ้าง

15 เพราะว่าถ้านการที่พี่น้องร่วมชาติของข้าพเจ้าถูกพระเจ้าทรงทอดทิ้งเสียแล้วเป็นเหตุให้คนทั้งโลกกลับคืนดีกับพระองค์ การที่พระองค์ทรงรับเขากลับมาอีกนั้นก็เป็นอย่างไร ก็เป็นเหมือนกับว่าเขาได้ตายไปแล้ว และกลับฟื้นขึ้นใหม่

16 เพราะถ้าแบ่งก้อนแรกบริสุทธิ์ ทั้งอ่างก็บริสุทธิ์ด้วย และถ้านการบริสุทธิ์ กิ่งทั้งหมดก็บริสุทธิ์ด้วย

17 แต่ถ้าทรงหักกิ่งบางกิ่งออก

(7) รม 9:31; 2 คร 3:14 (8) พบญ 29:3-4; อสย 29:10 (9) สดต 69:22

(10) สดต 69:23 (11) อสย 42:6-7; รม 10:19 (13) กจ 9:15; 22:21

(14) 1 คร 9:22 (15) อสย 26:16-19 (16) ลนต 23:10 (17) ยรม 11:16; อฟ 2:12

เสียแล้ว และได้ทรงนำท่านผู้
เป็นกิ่งมะกอกป่ามาต่อกิ่งไว้
แทนกิ่งเหล่านั้นเพื่อให้เข้าเป็น
ส่วนได้รับน้ำเลี้ยงจากรากต้น
มะกอกเทศ

18 ท่านก็อย่าอวดดีต่อกิ่งเหล่านี้นั้น แต่ถ้าท่านอวดดี ใช่ว่าท่าน
ได้เลี้ยงรากนั้นก็หาไม่ แต่ราก
ต่างหากเลี้ยงท่าน

19 ท่านอาจจะแย้งว่า "กิ่งเหล่านี้นั้นได้ทรงหักออกเสียแล้วก็เพื่อ
จะได้ต่อกิ่งซ้ำไว้"

20 ถูกแล้ว เขาถูกหักออกก็
เพราะเขาไม่เชื่อ แต่ที่ท่านอยู่
ได้ก็เพราะความเชื่อเท่านั้น อย่า
เย่อหยิ่งไปเลย แต่จงเกรงกลัว

21 เพราะว่าถ้าพระเจ้ามิได้ทรง
งดโทษกิ่งเหล่านั้นที่เป็นกิ่งเดิม
ก็เกรงว่าพระองค์จะไม่ทรงงด
โทษท่านเหมือนกัน

22 เหตุฉะนั้นจงพิจารณาดูทั้ง
พระกรุณาและความเข้มงวดของ
พระเจ้ากับคนเหล่านั้นที่หลง
ผิดไปก็ทรงเข้มงวด แต่สำหรับ
ท่านก็ทรงพระกรุณาถ้าท่านจะ
ดำรงอยู่ในพระกรุณาของพระ
องค์นั้นต่อไป มิฉะนั้นท่านก็จะ
ถูกตัดออกเสียด้วย

23 ส่วนเขาทั้งหลายด้วย ถ้าเขา
ไม่ดำรงอยู่ในความไม่เชื่อสืบไป
เขาก็จะได้รับการต่อกิ่งเข้าไป
ใหม่ เพราะว่าพระเจ้าทรงฤทธิ์

ที่จะทรงให้เขาต่อกิ่งเข้าอีกได้
24 เพราะว่าถ้าพระเจ้าทรงตัด
ท่านออกจากต้นมะกอกป่าซึ่ง
เป็นต้นไม้ตามธรรมชาติ และ
ทรงนำมาต่อกิ่งกับต้นมะกอก
เทศพันธุ์ดีซึ่งผิดธรรมชาติของ
มันแล้ว การที่จะเอากิ่งเหล่านั้น
ซึ่งเป็นกิ่งเดิมมาต่อกิ่งเข้ากับ
ต้นของมันเอง ก็จะง่ายยิ่งกว่า
นั้นสักเท่าใด

25 เหตุฉะนั้น พี่น้องทั้งหลาย
ข้าพเจ้าไม่ยากให้ท่านทั้งหลาย
เขลาในข้อความลึกซึ้งนี้ เกลือก
ว่าท่านจะอวดรู้ คือเรื่องที่บาง
คนในพวกอิสราเอลได้มีใจแข็ง
กระด้างไป จนถึงพวกต่างชาติ
ได้เข้ามาครบจำนวน

26 และเมื่อเป็นดังนั้น พวก
อิสราเอลทั้งปวงก็จะได้รับความ
รอด ตามที่มีคำเขียนไว้แล้วว่า
'พระเจ้าช่วยให้รอดจะเสด็จมา
จากเมืองศิโยน และจะทรง
กำจัดอธรรมให้สูญสิ้นไปจาก
ยาโคบ

27 นี่แหละเป็นพันธสัญญาของ
เรากับเขาทั้งหลาย เมื่อเราจะยก
โทษบาปของเขา'

28 ในเรื่องข่าวประเสริฐนั้น
เขาเหล่านั้นก็เป็นศัตรูเพื่อประ-
โยชน์ของพวกท่าน แต่ถ้าว่าตาม
ที่ได้ทรงเลือกไว้ เขาทั้งหลาย
ก็เป็นที่รักเนื่องจากบรรพบุรุษ

(18) 1 คร 10:12 (20) สบ 3:19 (22) ยน 15:2; 1 คร 15:2

(23) 2 คร 3:16 (25) ลก 21:24; รม 12:16; 2 คร 3:14

(26) สดต 14:7 (27) อสย 27:9 (28) พญ 7:8; 10:15

ของเขา

29 เพราะว่าพระเจ้ามิได้ทรง
กลับพระทัยในการที่ได้ทรงให้
ของประทานและทรงเรียกไว้

30 ท่านทั้งหลายเมื่อก่อนมิได้
เชื่อพระเจ้า แต่บัดนี้ได้รับพระ
กรุณาเพราะความไม่เชื่อของ
พวกเขาเหล่านั้นฉันใด

31 บัดนี้เขาเหล่านั้นก็ได้เชื่อ
เพื่อว่าเขาจะได้รับพระกรุณา
โดยพระกรุณาที่ได้ประทานแก่
ท่านทั้งหลายฉันนั้น

32 เพราะว่าพระเจ้าทรงปล่อย
ให้คนทุกคนอยู่ในฐานะที่ไม่เชื่อ
เพื่อพระองค์จะได้ทรงพระกรุ
ณาแก่เขาทั้งหลายทุกคน

33 โอ พระปัญญาและความ
รอบรู้ของพระเจ้านั้นล้ำลึกเท่า
ใด คำตัดสินของพระองค์นั้น
เหลือที่จะหยั่งรู้ได้ และทางของ
พระองค์ก็เหลือที่จะสืบเสาะได้

34 เพราะว่า *ใครเล่ารู้จักพระ
ทัยขององค์พระผู้เป็นเจ้า หรือ
ใครเล่าเป็นที่ปรึกษาพระองค์*

35 *หรือใครเล่าได้ถวายสิ่งหนึ่ง
สิ่งใดแด่พระองค์ที่พระองค์
จะต้องประทานตอบแทนให้แก่
เขา*

36 เพราะสิ่งสารพัดมาจากพระ
องค์ โดยพระองค์และเพื่อพระ
องค์ ขอสง่าราศีจงมีแด่พระองค์
สืบๆ ไปเป็นนิตย์ เอเมน

ร่างกายของคริสเตียน
เป็นเครื่องบูชาที่มีชีวิต

12 พี่น้องทั้งหลาย ด้วย
เหตุนี้โดยเห็นแก่ความ
เมตตากรุณาของพระเจ้า ข้าพ
เจ้าจึงวิงวอนท่านทั้งหลายให้
ถวายตัวของท่านแด่พระองค์
เพื่อเป็นเครื่องบูชาที่มีชีวิต อัน
บริสุทธิ์ และเป็นที่ยอมรับ
พระเจ้า ซึ่งเป็นการปรนนิบัติอัน
สมควรของท่านทั้งหลาย
2 อย่าทำตามอย่างชาวโลกนี้ แต่
จงรับการเปลี่ยนแปลงจิตใจเสีย
ใหม่ เพื่อท่านจะได้ทราบพระ
ประสงค์ของพระเจ้าว่าอะไรดี
อะไรเป็นที่ชอบพระทัย และ
อะไรดีเยี่ยม

คริสเตียนทุกคนเป็นอวัยวะ
ของร่างกายเดียวกัน

3 ข้าพเจ้าขอกล่าวแก่ท่านทั้ง
หลายทุกคนโดยพระคุณซึ่งทรง
ประทานแก่ข้าพเจ้าแล้วว่า อย่า
คิดถือตัวเกินที่ตนควรจะคิดนั้น
แต่จงคิดให้ ถ่อมสุขุมสมกับ
ขนาดความเชื่อที่พระเจ้าได้ทรง
โปรดประทานแก่นุชนัยทุกคน

4 เพราะว่าในร่างกายอันเดียว
นั้นเรามีอวัยวะหลายอย่าง และ
อวัยวะนั้นๆ มิได้มีหน้าที่เหมือน
กันฉันใด

5 พวกเราผู้เป็นหลายคนยังเป็น
กายอันเดียวในพระคริสต์ และ

(29) กตว 23:19 (30) อพ 2:2 (32) กท 3:22 (34) โยบ 36:22; 1 คร 2:16

(36) สบ 2:10; 13:21 (1) 2 คร 10:1-4; สบ 10:18, 20 (2) อพ 4:23; 1 ธส 4:3

(3) สภข 25:27; กท 2:9; อพ 4:7 (4) 1 คร 12:12-14 (5) 1 คร 10:17

เป็นอวัยวะแก่กันและกันฉันนั้น
6 และเราทุกคนมีของประทาน
ที่ต่างกันตามพระคุณที่ได้ทรง
ประทานให้แก่เรา คือถ้าเป็น
การพยากรณ์ ก็จงพยากรณ์ตาม
กำลังของความเชื่อ

7 ถ้าเป็นการปรนนิบัติ ก็จง
ปรนนิบัติ ถ้าเป็นการสั่งสอนก็
จงสั่งสอน

8 ถ้าเป็นการเตือนสติ ก็จง
เตือนสติ ถ้าเป็นการบริจจาค์ก็จง
ให้โดยเต็มใจ ผู้ที่ครอบครองก็
จงครอบครองด้วยเอาใจใส่ ผู้
ที่แสดงความเมตตา ก็จงแสดง
ด้วยใจยินดี

**คริสเตียนมีความรัก
และสามัคคีธรรม
ซึ่งกันและกัน**

9 จงให้ความรักปราศจากมารยา
จงเกลียดชังสิ่งที่ชั่ว จงยึดมั่นใน
สิ่งที่ดี

10 จงรักกันฉันพี่น้อง ส่วนการ
ที่ให้เกียรติแก่กันและกันนั้น จง
ถือว่าผู้อื่นดีกว่าตัว

11 อย่าเกียจคร้านในการงาน
จงมีจิตใจกระตือรือร้น จง
ปรนนิบัติองค์พระผู้เป็นเจ้า

12 จงชื่นชมยินดีในความหวัง
จงอดทนต่อความยากลำบาก จง
ข่มขี้เฒ่านอริชฐาน

13 จงช่วยวิสุทธิชนเมื่อเขาขัด
สน จงมีน้ำใจอภัยอภัยไมตรี

14 จงอวยพรแก่คนที่ ช่มเหง
ท่าน จงอวยพร อย่าแข่งด่าเลย

15 จงชื่นชมยินดีกับผู้ที่มีความ
ชื่นชมยินดี จงร้องให้กับผู้ที่ร้อง
ให้

16 จงเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน
อย่าใฝ่สูง แต่จงถ่อมใจลงมาหา
คนที่ต่ำต้อย อย่าถือว่าตัวฉลาด

การปฏิบัติต่อ

บุคคลภายนอก

17 อย่าทำชั่วตอบแทนชั่วแก่ผู้
หนึ่งผู้ใดเลย แต่จงมุ่งกระทำ
สิ่งที่ซื่อสัตย์ในสายตาของคน
ทั้งปวง

18 ถ้าเป็นได้คือเรื่องที่ขึ้นอยู่กับ
ท่าน จงอยู่อย่างสงบสุขกับ
ทุกคน

19 ท่านผู้เป็นที่รักของข้าพเจ้า
อย่าทำการแก้แค้น แต่จงมอบ
การนั้นไว้แล้วแต่พระเจ้าจะทรง
ลงพระอาชญา เพราะมีคำเขียน
ไว้แล้วว่า *“องค์พระผู้เป็นเจ้า
ตรัสว่า “การแก้แค้นเป็นของเรา
เราเองจะตอบสนอง”*

20 เหตุฉนั้น ถ้าศัตรูของท่าน
หิว จงให้อาหารเขารับประทาน
ถ้าเขากระหาย จงให้น้ำเขาดื่ม
เพราะว่าการทำอย่างนั้นเป็นการ
สู่ม่านที่ลูกโพล่งไว้บนศีรษะ
ของเขา

21 อย่าให้ความชั่วชนะท่านได้
แต่จงชนะความชั่วด้วยความดี

(6) ยน 3:27; กจ 11:27 (7) อพ 4:11 (8) มธ 6:1-3 (9) สดต 34:14 (10) ฟป 2:3
(12) ลก 10:20 (13) 1 คร 16:1 (14) มธ 5:44 (15) 1 คร 12:26 (16) ยรม 45:5
(17) มธ 5:39 (18) สบ 12:14 (19) พบญ 32:35 (20) สภษ 25:21 (21) รม 12:1-2

คริสเตียนจงยอมอยู่ใต้
การปกครองของผู้มีอำนาจ

13 ทุกคนจงยอมอยู่ใต้
บังคับของผู้ที่มีอำนาจ
เพราะว่าไม่มีอำนาจใดเลยที่มี
ได้มาจากพระเจ้า และผู้ที่ทรง
อำนาจนั้นพระเจ้าทรงแต่งตั้ง
ขึ้น

2 เหตุฉะนั้นผู้ใดก็ตามที่ขัดขึ้น
อำนาจนั้นก็ขัดขึ้นผู้ซึ่งพระเจ้า
ทรงแต่งตั้งขึ้น และผู้ที่ขัดขึ้น
นั้นจะนำพระอาชญามาสู่ตนเอง

3 เพราะว่าคุณครอบครองนั้นไม่
น่ากลัวเลยสำหรับคนที่ทำความ
ดี แต่ว่าเป็นที่น่ากลัวสำหรับคนที่
ทำความชั่ว ท่านไม่อยากจะ
กลัวผู้มีอำนาจหรือ ถ้าเช่นนั้นก็
จงประพฤติแต่ความดี แล้วท่าน
จะได้รับการสรรเสริญจากผู้มี
อำนาจนั้น

4 เพราะว่าคุณครอบครองนั้นเป็น
ผู้ใช้ของพระเจ้าเพื่อให้ประ-
โยชน์แก่ท่าน แต่ถ้าท่านทำการ
ชั่วก็จงกลัวเถิด เพราะว่าคุณ
ครอบครองนั้นหาได้ถือดาบไว้
เฉยๆไม่ ด้วยว่าท่านเป็นผู้รับใช้
ของพระเจ้า เป็นผู้กระทำ
การแก้แค้นแก่ทุกคนที่ประพฤติ
ชั่ว

5 เหตุฉะนั้นท่านจะต้องอยู่ใน
บังคับบัญชา มิใช่เพราะเกรง
พระอาชญาสิ่งเดียว แต่เพราะ

จิตที่สำนึกผิดและชอบด้วย
6 เพราะเหตุผลอันเดียวกันท่าน
จึงได้เสียส่วยอากรด้วยเพราะ
ว่าผู้มีอำนาจนั้นเป็นผู้รับใช้ของ
พระเจ้า และปฏิบัติหน้าที่นี้อยู่

7 เหตุฉะนั้นท่านทั้งหลายจงให้
แก่ทุกคนตามที่เขาคควรจะได้รับ
ส่วยอากรควรจะให้แก่ผู้ใด จง
ให้แก่ผู้นั้น ภาษีควรจะให้แก่ผู้
ใด จงให้แก่ผู้นั้น ความยำเกรง
ควรจะให้แก่ผู้ใด จงให้แก่ผู้นั้น
เกียรติยศควรจะให้แก่ผู้ใด จง
ให้แก่ผู้นั้น

“เราจะรักเพื่อนบ้าน

เหมือนรักตัวเอง” ได้อย่างไร

8 อย่าเป็นหนี้อะไรใคร นอกจาก
ความรักซึ่งมีต่อกัน เพราะว่าผู้
ที่รักคนอื่นก็ทำให้พระราชบัญญัติ
สำเร็จแล้ว

9 พระบัญญัติกล่าวว่า ‘อย่าล่วง
ประเวณีฝ่าเมียเขา อย่าฆ่าคน
อย่าลักทรัพย์ อย่าเป็นพยาน
เท็จ อย่าโลภ’ ทั้งพระบัญญัติ
อื่นๆก็รวมอยู่ในข้อนี้คือ ‘ท่าน
จงรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตน
เอง’

10 ความรักไม่ทำอันตรายเพื่อน
บ้านเลย เหตุฉะนั้นความรักจึง
เป็นที่ให้พระราชบัญญัติสำเร็จ
แล้ว

11 นอกจากนี้ ท่านควรจะรู้กาล
สมัยว่า เดียวนี้เป็นเวลาที่เร

(1) 1 ปต 2:13 (2) ทต 3:1 (3) 1 ปต 2:14

(5) ปญจ 8:2; 1 ปต 2:13, 19 (7) มธ 22:21 (8) กท 5:13-14

(9) อพย 20:13-17; สนต 19:18 (10) มธ 7:12; 22:39-40 (11) 1 คร 15:34

ควรจะตื่นจากหลับแล้ว เพราะ
ว่าบัดนี้เวลาที่เราจะรอดนั้นใกล้
กว่าเวลาที่เรได้เริ่มเชื่อนั้น

12 กลางคืนล่วงไปมากแล้วและ
รุ่งเช้าก็ใกล้เข้ามา เหตุฉะนั้น
เราจงเลิกการกระทำของความ
มืด และจงสวมเครื่องอาวุธของ
ความสว่าง

13 เราจงดำเนินชีวิตให้เหมาะ
สมกับเวลากลางวัน มิใช่เลี้ยง
เสพสุราเมามาย มิใช่หยาบโลน
ลามก มิใช่วิวาทริษยากัน

14 แต่ท่านทั้งหลายจงประดับ
ตัวด้วยพระเยซูคริสต์เจ้า และ
อย่าจัดเตรียมอะไรไว้บาเรอเนื้อ
หนังเพื่อจะให้สำเร็จตามความ
ปรารถนาของเนื้อหนังนั้น

ความรักของคริสเตียน

คือต้องยอมทนต่อ

ผู้ที่มีธรรมเนียมต่างกัน

14 ส่วนคนที่ยังอ่อนใน
ความเชื่อนั้น จงรับเขา
ไว้ แต่มิใช่เพื่อให้โต้เถียงกันใน
เรื่องความเชื่อที่แตกต่างกันนั้น
2 คนหนึ่งถือว่า จะกินอะไรก็ได้
ทั้งนั้น แต่อีกคนหนึ่งที่ยังอ่อน
ในความเชื่ออยู่ก็กินแต่ผักเท่านั้น

3 อย่าให้คนที่กินนั้นดูหมิ่นคนที่
ไม่ได้กิน และอย่าให้คนที่มิได้
กินกล่าวโทษคนที่ได้กิน เหตุ
ว่าพระเจ้าได้ทรงโปรดรับเขาไว้

แล้ว

4 ท่านเป็นใครเล่าจึงกล่าวโทษ
ผู้รับใช้ของคนอื่น ผู้รับใช้
คนนั้นจะได้ดีหรือจะล้มจมนี่สุด
แล้วแต่นายของเขา และเขาก็จะ
ได้ดีแน่นอนเพราะว่าพระเจ้า
ทรงฤทธิ์สามารถให้เขาได้ดีได้

5 คนหนึ่งถือว่าวันหนึ่งดีกว่าอีก
วันหนึ่ง แต่อีกคนหนึ่งถือว่าทุก
วันเหมือนกัน ขอให้ทุกคนมี
ความแน่ใจในความคิดเห็นของ
ตนเถิด

6 ผู้ที่ถือวันก็ถือเพื่อถวาย
เกียรติแด่องค์พระผู้เป็นเจ้าและ
ผู้ที่ไม่ถือวันก็ไม่ถือเพื่อถวาย
เกียรติแด่องค์พระผู้เป็นเจ้า ผู้
ที่กินก็กินเพื่อถวายเกียรติแด่
องค์พระผู้เป็นเจ้าเพราะเขา
ขอบพระคุณพระเจ้า และผู้ที่มี
ได้กินก็มีได้กินเพื่อถวายเกียรติ
แด่องค์พระผู้เป็นเจ้าและยัง
ขอบพระคุณพระเจ้า

7 เพราะในพวกเรา ไม่มีผู้ใดมี
ชีวิตอยู่เพื่อตนเองฝ่ายเดียว
และไม่มีผู้ใดตายเพื่อตนเอง
ฝ่ายเดียว

8 ถ้าเรามีชีวิตอยู่ก็มีชีวิตอยู่เพื่อ
องค์พระผู้เป็นเจ้า และถ้าเรา
ตายก็ตายเพื่อองค์พระผู้เป็นเจ้า
เหตุฉะนั้นไม่ว่าเรามีชีวิตอยู่
หรือตายไปก็ตาม เราก็คือเป็นคน
ขององค์พระผู้เป็นเจ้า

(12) อพ 5:11; 6:11, 13 (13) สภษ 23:20; 1 คร 6:9; พป 4:8 (14) กท 3:27; 5:16

(1) 1 คร 8:9; 9:22 (2) ทต 1:15 (3) คส 2:16 (4) ยก 4:11-12 (5) กท 4:10

(6) กท 4:10; 1 ทธ 4:3 (7) กท 2:20 (8) 2 คร 5:14-15

9 เพราะเหตุนี้เองพระคริสต์จึงได้ทรงสิ้นพระชนม์และได้ทรงเป็นขึ้นมาและทรงพระชนม์อีกเพื่อจะได้เป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าของทั้งคนตายและคนเป็น

10 แต่ตัวท่านเล่า เหตุไฉนท่านจึงกล่าวโทษพี่น้องของท่านหรือเหตุไฉนท่านจึงดูหมิ่นพี่น้องของท่าน เพราะว่าเราทุกคนต้องยืนอยู่หน้าบัลลังก์พิพากษาของพระคริสต์

11 เพราะมีคำเขียนไว้ว่า "องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ตรัสว่า "เรามีชีวิตอยู่ฉันใด หัวเข้าทุกหัวเข้า จะต้องคุกกราบลงต่อเราและสิ้นทุกสิ้นจะต้องร้องสรรเสริญพระเจ้า"

12 ฉะนั้น เราทุกคนจะต้องทูลเรื่องราวของตัวเองต่อพระเจ้า

เพราะเห็นแก่ความรัก

คริสเตียนจึงยอมชนะตนเอง
13 ดังนั้น เราอย่ากล่าวโทษกันและกันอีกเลย แต่จงตัดสิ้นใจเสียดีกว่า คืออย่าให้ผู้หนึ่งผู้ใดวางสิ่งซึ่งให้สะดุด หรือสิ่งซึ่งเป็นเหตุให้ล้มลงไว้ต่อหน้าพี่น้อง

14 ข้าพเจ้ารู้และปลงใจเชื่อเป็นแน่ในองค์พระเยซูเจ้าว่า ไม่มีสิ่งหนึ่งสิ่งใดที่เป็นมลทินในตัวเองเลย แต่ถ้าผู้ใดถือว่าสิ่งใดเป็นมลทิน สิ่งนั้นก็เป็มลทิน

สำหรับคนนั้น

15 แต่ถ้าพี่น้องของท่านไม่สบายใจเพราะอาหารที่ท่านกิน ท่านก็ไม่ได้ดำเนินตามทางแห่งความรักเสียแล้ว พระคริสต์ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อผู้ใด ก็อย่าให้คนนั้นพินาศเพราะอาหารที่ท่านกินเลย

16 ฉะนั้น อย่าให้การดีของท่านเป็นที่ให้เขาติเตียนได้

17 เพราะว่าอาณาจักรของพระเจ้านั้นไม่ใช่การกินและการดื่ม แต่เป็นความชอบธรรมและสันติสุขและความชื่นชมยินดีในพระวิญญูณบริสุทธิ

18 ผู้ที่ปรนนิบัติพระคริสต์ในการเหล่านั้นก็เป็นที่พักพิงของพระเจ้าและเป็นที่พักใจของมนุษย์ด้วย

19 เหตุฉะนั้นให้เรามุ่งกระทำในสิ่งซึ่งทำให้เกิดความสงบสุขแก่กันและกัน และสิ่งเหล่านั้นซึ่งทำให้เกิดความเจริญแก่กันและกัน

20 อย่าทำลายงานของพระเจ้าเพราะเรื่องอาหารเลย ทุกสิ่งทุกอย่างปราศจากมลทินก็จริง แต่ผู้ใดที่กินอาหารซึ่งเป็นเหตุให้ผู้อื่นหลงผิด ก็มีความผิดด้วย

21 เป็นการดีที่จะไม่กินเนื้อสัตว์หรือดื่มน้ำองุ่นหรือทำสิ่งใด ๆ ที่เป็นเหตุให้พี่น้องสะดุดหรือ

(9) กจ 10:36; 2 คร 5:15 (10) 2 คร 5:10 (11) อสย 45:23 (12) 1 ปด 4:5

(13) 1 คร 8:9 (14) 1 คร 10:25 (15) 1 คร 8:11 (16) รม 12:17 (17) รม 8:6

(18) 2 คร 8:21 (19) รม 12:18; 1 คร 14:12 (20) รม 14:15; 15:11 (21) 1 คร 8:13

สะดวกใจหรือทำให้อ่อนกำลัง
22 ท่านมีความเชื่อหรือ จงยึด
ไว้ให้มั่นต่อพระพักตร์พระเจ้า
ผู้ใดไม่มีเหตุที่จะติเตียนตัวเอง
ในสิ่งที่ตนเห็นชอบแล้วนั้นก็
เป็นสุข

23 แต่ผู้ที่ยังสงสัยอยู่นั้น ถ้าเขา
กินก็จะถูกกลองพระอาชญา เพราะ
เขามิได้กินด้วยความเชื่อ ทั้ง
นี้เพราะการกระทำใด ๆ ก็ตามที่
มิได้กระทำด้วยความเชื่อก็เป็น
บาปทั้งสิ้น

จงอดทนในการประพฤติ

ต่อพี่น้องที่อ่อนในความเชื่อ

15 พวกเราที่มีความเชื่อ
เข้มแข็งควรจะอดทนใน
ข้อเคร่งขมุก ๆ หยุ่ม ๆ ของคนที่
อ่อนในความเชื่อ และไม่ควรถ
กระทำสิ่งใดตามความพอใจของ
ตัวเอง

2 เราทุกคนจงกระทำเพื่อ
บ้านพอใจ เพื่อนำประโยชน์และ
ความเจริญมาให้เขา

3 เพราะว่าพระคริสต์ก็ได้ทรง
กระทำสิ่งที่พอพระทัยพระองค์
ตามที่มีคำเขียนไว้แล้วว่า *‘คำ
พูดเยาะเย้ยของบรรดาผู้ที่เยาะ
เย้ยพระองค์ ตกอยู่แก่ข้าพระ
องค์’*

คริสเตียนจงยอมรับ

ซึ่งกันและกัน

4 เพราะว่าสิ่งที่เขียนไว้ในสมัย

ก่อนนั้นก็เขียนไว้เพื่อสั่งสอน
เรา เพื่อเราจะได้มีความหวัง
โดยความเพียรและความชื่น
ด้วยพระคัมภีร์

5 ขอพระเจ้าแห่งความเพียรและ
ความชื่นทรงโปรดช่วยให้ท่าน
มีน้ำหนึ่งใจเดียวกันตามอย่าง
พระเยซูคริสต์

6 เพื่อท่านทั้งหลายจะได้มีใจ
และปากพร้อมเพรียงกันสรร-
เสริญพระเจ้า ผู้เป็นพระบิดา
ของพระเยซูคริสต์ องค์พระผู้
เป็นเจ้าของเรา

7 เหตุฉะนั้นจงต้อนรับกันและ
กันเช่นเดียวกับที่ พระคริสต์
ได้ทรงต้อนรับเราทั้งหลายเพื่อ
พระเกียรติของพระเจ้า

8 บัดนี้ข้าพเจ้าขอบอกว่า พระ
เยซูคริสต์ได้ทรงเป็นผู้รับใช้
สำหรับพวกที่เข้าสู่หนัดในเรื่อง
เกี่ยวกับความจริงของพระเจ้า
เพื่อยืนยันถึงพระสัญญาเหล่า
นั้นที่ได้ทรงกระทำไว้กับบรรพ-
บุรุษทั้งหลาย

9 และเพื่อให้ คนต่างชาติได้
ถวายพระเกียรติยศแด่พระเจ้า
เพราะพระเมตตาของพระองค์
ตามที่มี คำเขียนไว้แล้วว่า
*‘เพราะเหตุนี้ ข้าพระองค์ขอ
สรรเสริญพระองค์ท่ามกลาง
ประชาชาติทั้งหลาย และร้อง
เพลงสรรเสริญพระนามของพระ*

(22) 1 ยน 3:21 (23) ทต 1:15 (1) กท 6:1-2 (2) 1 คร 9:22; 10:24, 33

(3) สดต 69:9; มธ 26:39 (4) 1 คร 10:11 (5) 1 คร 1:10 (6) กจ 4:24

(7) รม 5:2; 14:1, 3 (8) มธ 15:24; 2 คร 1:20 (9) สดต 18:49; ยน 10:16

องค์'

10 และมีคำกล่าวอีกว่า 'ประ-
ชาชาติทั้งหลายเอ๋ย จงชื่นชม
ยินดีกับประชาชนของพระองค์'
11 แล้วยังมี คำกล่าวอีกว่า
'ประชาชาติทั้งปวงเอ๋ย จงสรร-
เสริญองค์พระผู้เป็นเจ้าเถิดและ
ให้ชนชาติทั้งหลายยกย่องพระ
องค์'

12 และอิสยาห์กล่าวอีกว่า 'ราก
แห่งเจสซีจะมา คือผู้จะทรงบัง-
เกิดมาครอบครองบรรดาประ-
ชาชาติ ประชาชาติทั้งหลายจะ
วางใจในพระองค์'

13 ขอพระเจ้าแห่งความหวัง
ทรงโปรดให้ท่านบริบูรณ์ด้วย
ความชื่นชมยินดีและสันติสุขใน
ความเชื่อ เพื่อท่านจะได้เปี่ยม
ด้วยความหวังโดยฤทธิ์เดชแห่ง
พระวิญญาณบริสุทธิ์

14 พี่น้องทั้งหลายของข้าพเจ้า
ข้าพเจ้าเชื่อแน่ว่าท่านบริบูรณ์
ด้วยการดีและเปี่ยมด้วยความรู้
ทุกอย่าง สามารถเตือนสติกัน
และกันได้ด้วย

การรับใช้ของเปาโล

และแผนการเดินทาง

15 แต่พี่น้องทั้งหลาย การที่
ข้าพเจ้ากล้าเขียนบางเรื่องถึง
ท่านเพื่อเตือนความจำของท่าน
ก็เพราะเหตุพระคุณที่พระเจ้าได้
ทรงประทานแก่ข้าพเจ้า

16 เพื่อให้ข้าพเจ้าเป็นผู้รับใช้
ของพระเยซูคริสต์ไปยังคนต่าง
ชาติโดยรับใช้ฝ่ายข่าวประเสริฐ
ของพระเจ้า เพื่อการถวายพวก
ต่างชาติทั้งหลายนั้นจะได้เป็นที่
ชอบพระทัย คือเป็นที่แยกตั้งไว้
โดยพระวิญญาณบริสุทธิ์

17 เหตุฉะนั้นในพระเยซูคริสต์
ข้าพเจ้ามีสิ่งที่จะอวดได้ฝ่ายพระ
ราชกิจของพระเจ้า

18 เพราะว่าข้าพเจ้าไม่กล้า
จะอ้างสิ่งใดนอกจากสิ่งซึ่งพระ
คริสต์ได้ทรงกระทำ โดยทรงใช้
ข้าพเจ้าทางคำสอนและกิจการ
เพื่อจะให้คนต่างชาติเชื่อฟัง

19 คือด้วยหมายสำคัญและการ
มหัศจรรย์อันทรงฤทธิ์ ในฤทธิ์
เดชแห่งพระวิญญาณของพระ
เจ้า จนข้าพเจ้าได้ประกาศข่าว
ประเสริฐของพระคริสต์อย่าง
ถ้วนถี่ ตั้งแต่กรุงเยรูซาเล็ม
อ้อมไปยังเมืองอิลลีริคุม

20 อันที่จริงข้าพเจ้าได้ตั้งเป้าไว้
อย่างนี้ว่า จะประกาศข่าวประ-
เสริฐในที่ซึ่งไม่เคยมีใครออก
พระนามพระคริสต์มาก่อน เพื่อ
ข้าพเจ้าจะได้ไม่ก่อขึ้นบนราก
ฐานที่คนอื่นได้วางไว้ก่อนแล้ว

21 ตามที่มีคำเขียนไว้ว่า 'คน
ที่ไม่เคยได้รับคำบอกเล่าเรื่อง
พระองค์ก็จะได้เห็น และคนที่
ไม่เคยได้ฟังจะได้เข้าใจ'

(10) พบญ 32:43 (11) สดต 117:1 (12) อสย 11:1, 10 (13) รม 12:12; 14:17
(14) 1 คร 1:5; 8:1 (15) รม 1:5; 12:3 (16) อสย 66:20; กจ 9:15 (17) ฮบ 2:17
(18) กจ 15:12 (19) กจ 19:11 (20) 1 คร 3:10; 2 คร 10:13 (21) อสย 52:15

22 นี่คือเหตุที่ขัดขวางข้าพเจ้า
ไว้ไม่ให้มาหาท่าน

23 แต่เดี๋ยวนี้ข้าพเจ้าไม่มีกิจที่
จะต้องอยู่ในแคว้นเหล่านี้
ต่อไป ข้าพเจ้ามีความปรารถนา
หลายปีแล้วที่จะมาหาท่าน

24 เมื่อข้าพเจ้าจะไปประเทศ
สเปน ข้าพเจ้าจะแวะมาหาท่าน
ทั้งหลาย เพราะข้าพเจ้าหวังว่า
จะได้พบท่านขณะที่ไปตามทาง
นั้น และเมื่อได้รับความบัน-
เทิงใจกับท่านทั้งหลายบ้างแล้ว
ข้าพเจ้าจะได้ลาท่านไปตามทาง

25 ขณะนี้ ข้าพเจ้าจะขึ้นไปยัง
กรุงเยรูซาเล็มเพื่อช่วยสง-
เคราะห์วิสุทธิชน

26 เพราะว่าพวกศิษย์ในแคว้น
มาซิโดเนียและแคว้นอาคาเซีย
เห็นชอบที่จะถวายทรัพย์ส่งไป
ให้แก่วิสุทธิชนที่ยากจนในกรุง
เยรูซาเล็ม

27 พวกศิษย์เหล่านั้นพอใจที่จะ
ทำเช่นนั้นจริงๆ และพวกเขาก็
เป็นหน่วิสสุทธิชนเหล่านั้นด้วย
เพราะว่าถ้าเขาได้รับคนต่างชาติ
เข้าส่วนในการฝ่ายจิตวิญญาณ
ก็เป็นการสมควรที่พวกต่างชาติ
นั้นจะได้ปรนนิบัติศิษย์เหล่านั้น
ด้วยสิ่งของฝ่ายเนื้อหนัง

28 เหตุฉะนั้น เมื่อข้าพเจ้าไปส่ง
ผลทานนั้น นมอบให้แก่พวกเขา
เสร็จเรียบร้อยแล้ว ข้าพเจ้าก็

จะไปประเทศสเปนผ่านตำบลที่
ท่านอยู่นั้น

29 และข้าพเจ้ารู้แน่ว่า เมื่อ
ข้าพเจ้ามาหาท่านนั้น ข้าพเจ้า
จะมาพร้อมด้วยพระพรอันบริ-
บูรณ์ของข่าวประเสริฐแห่งพระ
คริสต์

30 พี่น้องทั้งหลาย โดยเห็นแก่
พระเยซูคริสต์เจ้าและโดยเห็น
แก่ความรักของพระวิญญาณ
ข้าพเจ้าจึงวิงวอนขอให้ท่านช่วย
อธิษฐานพระเจ้าด้วยใจร้อนรน
เพื่อข้าพเจ้า

31 เพื่อให้ข้าพเจ้าพ้นจากมือ
คนในประเทศยูเดียที่ไม่เชื่อและ
เพื่อให้การปรนนิบัติเนื่องด้วย
ผลทานซึ่งข้าพเจ้านำไปยังกรุง
เยรูซาเล็มเป็นที่พอใจของ
วิสุทธิชน

32 เพื่อข้าพเจ้าจะได้มาหาท่าน
ตามชอบพระทัยพระเจ้า ด้วย
ความชื่นชมยินดีและมีความเบิก
บานแจ่มใสที่ได้พบท่าน

33 บัดนี้ขอพระเจ้าแห่งสันติสุข
จงสถิตอยู่กับท่านทั้งหลายเถิด
เอเมน

การทักทายต่อ
เพื่อนคริสเตียน
ที่รักยิ่ง

16 ข้าพเจ้าขอฝากน้องสาว
ของเราไว้กับท่าน คือ
เฟบีผู้เป็นผู้รับใช้ในคริสตจักรที่

(22) โรม 1:13 (23) กจ 19:21 (24) กจ 15:3 (25) กจ 19:21 (26) 1 คร 16:1

(27) โรม 11:17; 1 คร 9:11 (28) ฟป 4:17 (29) โรม 1:11 (30) 2 คร 1:11; ฟป 2:1

(31) 2 คร 8:4 (32) กจ 18:21; โรม 1:10 (33) โรม 16:20; 1 คร 14:33 (1) กจ 18:18

อยู่เมืองเคนเคเรีย
 2 ขอท่านรับนางไวในองค์พระ
 ผู้เป็นเจ้าของตามสมควรแก่วิสุทธิ
 ชน และขอให้ท่านช่วยนางใน
 ทุกสิ่งที่นางต้องการ เพราะนาง
 ได้ช่วยสงเคราะห์คนหลายคน
 รวมทั้งข้าพเจ้าด้วย
 3 ขอฝากความคิดถึงมายังปรีส-
 ลิลลาและอาควิลลา ผู้ร่วมงาน
 กับข้าพเจ้าในพระเยซูคริสต์
 4 ผู้ซึ่งได้ยอมพลีชีวิตของ
 เขาเพื่อป้องกันชีวิตของข้าพเจ้า
 ข้าพเจ้าขอขอบคุณเขาทั้งสอง
 และมีใช้ข้าพเจ้าคนเดียว แต่
 คริสตจักรทุกแห่งของพวกต่าง
 ชาตก็ขอบขอบคุณเขาด้วย
 5 และขอฝากความคิดถึงมายัง
 คริสตจักรที่อยู่ในบ้านเขาด้วย
 ขอฝากความคิดถึงมายังเอเป-
 เนทส์ที่รักของข้าพเจ้า ผู้เป็นคน
 แรกที่เข้ามาเชื่อในพระคริสต์ใน
 แคว้นอาคาญา
 6 ขอฝากความคิดถึงมายังมารี๋ย
 ผู้ได้ตรากตรำทำงานหนักเพื่อ
 เราทั้งหลาย
 7 ขอฝากความคิดถึงมายังอัน-
 โดรนิคัสกับยูนิอัส ผู้เป็นญาติ
 ของข้าพเจ้า และได้ถูกจองจำ
 ร่วมกับข้าพเจ้า เขาเป็นคนที่เชื่อ
 เสียสละในหมู่ผู้คริสตชน ทั้งได้อยู่
 ในพระคริสต์ก่อนข้าพเจ้าด้วย
 8 ขอฝากความคิดถึงมายังอัม-

พลีอัสที่รักของข้าพเจ้าในองค์
 พระผู้เป็นเจ้าของ
 9 ขอฝากความคิดถึงมายังอูร์-
 บานัสผู้ร่วมงานกับเราในพระ
 คริสต์ และมายังสทาคิสที่รัก
 ของข้าพเจ้า
 10 ขอฝากความคิดถึงมายังอา-
 เปิ้ลเลส ผู้เป็นที่พอพระทัยของ
 พระคริสต์ ขอฝากความคิดถึง
 มายังคนในครัวเรือนของอาร์ส-
 โทบูลัส
 11 ขอฝากความคิดถึงมายังเฮ-
 โรดิโอนญาติของข้าพเจ้า ขอ
 ฝากความคิดถึงมายังคนในครัว
 เรือนนารซิสส์ที่อยู่ในองค์
 พระผู้เป็นเจ้าของ
 12 ขอฝากความคิดถึงมายังตรี-
 เฟนาและตรีโฟสา ผู้ปฏิบัติงาน
 ในฝ่ายองค์พระผู้เป็นเจ้าของ
 ขอฝากความคิดถึงมายังเปอร์ซิซที่
 รัก ผู้ได้ปฏิบัติงานมากมายฝ่าย
 องค์พระผู้เป็นเจ้าของ
 13 ขอฝากความคิดถึงมายังรุ-
 ฟัส ผู้ที่ทรงเลือกไว้ในฝ่ายองค์
 พระผู้เป็นเจ้าของ และมารดาของ
 เขาและมารดาข้าพเจ้าด้วย
 14 ขอฝากความคิดถึงมายังอา-
 ลินครีทัส ฟเลโกน เฮอร์มาส
 ปัทโรบัส เฮอร์เมส และบรรดา
 พี่น้องที่อยู่กับเขาเหล่านั้น
 15 ขอฝากความคิดถึงมายังฟี-
 โลโลกัส ยูเลีย และเนเรอัสกับ

(2) ฟป 1:27; 2:29 (3) กจ 18:2, 18, 26; 1 คร 16:19; 2 ทธ 4:19

(5) 1 คร 16:15, 19; คส 4:15; ฟม 1:2

(7) กจ 1:13, 26; รม 8:11; 16:3, 9-10; 2 คร 5:17; 12:2; กท 1:22 (13) 2 ยน 1:1

น้องสาวของเขาและโอลิมปัสกับ
บรรดาวิสุทธิชนที่อยู่กับคน
เหล่านั้น

16 จงต้อนรับกันด้วยธรรม
นิยมจูบอันบริสุทธิ์ บรรดา
คริสตจักรของพระคริสต์ขอฝาก
ความคิดถึงมายังท่านทั้งหลาย
ด้วย

17 พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าจึง
ขอวิงวอนท่านให้สังเกตดูคน
เหล่านั้นที่ก่อเหตุทะเลาะวิวาท
กัน และทำให้คนอื่นหลงไป ซึ่ง
เป็นการผิดคำสอนที่ท่านทั้งหลาย
ได้เรียนมา จงเมินหน้า
จากคนเหล่านั้น

18 เพราะว่าคนเหล่านั้นไม่ได้
ปรนนิบัติพระเยซูคริสต์องค์
พระผู้เป็นเจ้าของเรา แต่ได้
ปรนนิบัติท้องของตัวเอง และ
ได้ล่อลวงคนเชื่อให้หลงด้วยคำติ
คำอ่อนหวาน

19 การซึ่งท่านทั้งหลายได้เชื่อ
ฟังก็เลื่องลือไปถึงคนทั้งปวง
แล้ว ข้าพเจ้าจึงมีความยินดี
เพราะท่านทั้งหลาย แต่ข้าพเจ้า
ใครให้ท่านทั้งหลายเป็นคน
ฉลาดฝ่ายการดีและให้เป็นคน
โง่ฝ่ายการชั่ว

20 ไม่ช้าพระเจ้าแห่งสันติสุขจะ
ทรงปราบชานาให้ยับเยินลงได้
ฝ่าเท้าของท่านทั้งหลาย ขอพระ
คุณของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้

เป็นเจ้าของเราจงอยู่กับท่านทั้ง
หลายเถิด เอเมน

21 ทิโมธีผู้ร่วมงานกับข้าพเจ้า
ลูสิอัส ยาโสน และโสลิปาทอร์
บรรดาญาติของข้าพเจ้า ฝาก
ความคิดถึงมายังท่านทั้งหลาย

22 ข้าพเจ้าเทอร์ทิอัส ผู้เขียน
จดหมายฉบับนี้ ขอฝากความ
คิดถึงมายังท่านทั้งหลายในองค์
พระผู้เป็นเจ้า

23 กายอัสเจ้าของบ้านผู้เลี้ยงดู
ข้าพเจ้าและเป็นผู้บำรุงคริสต-
จักรทั้งหมดฝากความคิดถึงมา
ยังท่าน เอรัสทัสสมหับัญชีของ
เมือง และควารทัสซึ่งเป็นพี่น้อง
ฝากความคิดถึงมายังท่านทั้ง
หลาย

24 ขอพระคุณแห่งพระเยซู
คริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา
จงอยู่กับท่านทั้งหลายเถิด เอ-
เมน

25 บัดนี้จึงถวายพระเกียรติแด่
พระองค์ผู้ทรงฤทธิ์สามารถให้
ท่านทั้งหลายตั้งมั่นคง ตามข่าว
ประเสริฐซึ่งข้าพเจ้าได้ประกาศ
นั้น และตามที่ได้ประกาศเรื่อง
พระเยซูคริสต์ ตามการเปิดเผย
ข้อความอันลึกลับซึ่งได้ปิดบังไว้
ตั้งแต่สร้างโลก

26 แต่มาบัดนี้ได้เปิดเผยให้
ปรากฏแล้ว และโดยพระคัมภีร์
ของพวกศาสนพยากรณ์ ตาม

(16) 1 คร 16:20 (17) กจ 15:1; 1 คร 5:9 (18) ฟป 3:19; คส 2:4 (19) ยรม 4:22

(20) ปฐก 3:15; รม 15:33 (21) กจ 13:1; 16:1 (23) กจ 19:22; 1 คร 1:14

(24) 1 ธส 5:28 (25) มธ 13:35; รม 2:16; 11:25 (26) กจ 6:7; รม 1:5; อฟ 1:9

ซึ่งพระเจ้าผู้ทรงดำรงถาวรได้
ทรงบัญญัติไว้ ได้เปิดเผยออก
ให้ประชาชนที่ทั้งปวงเห็นแจ้ง
เพื่อเขาจะได้เชื่อ
27 โดยพระเยซูคริสต์ ขอสง่า
ราศีมิแต่พระเจ้าผู้ทรงสรรพคุณ

แต่องค์เดียว สืบๆไปเป็นนิตย์
เอเมน
[เขียนถึงชาวโรมจากเมืองโค-
รีนธ์ และส่งโดยเฟบี ผู้เป็น
ผู้รับใช้ในคริสตจักรที่อยู่เมือง
เคนเคเรีย]